

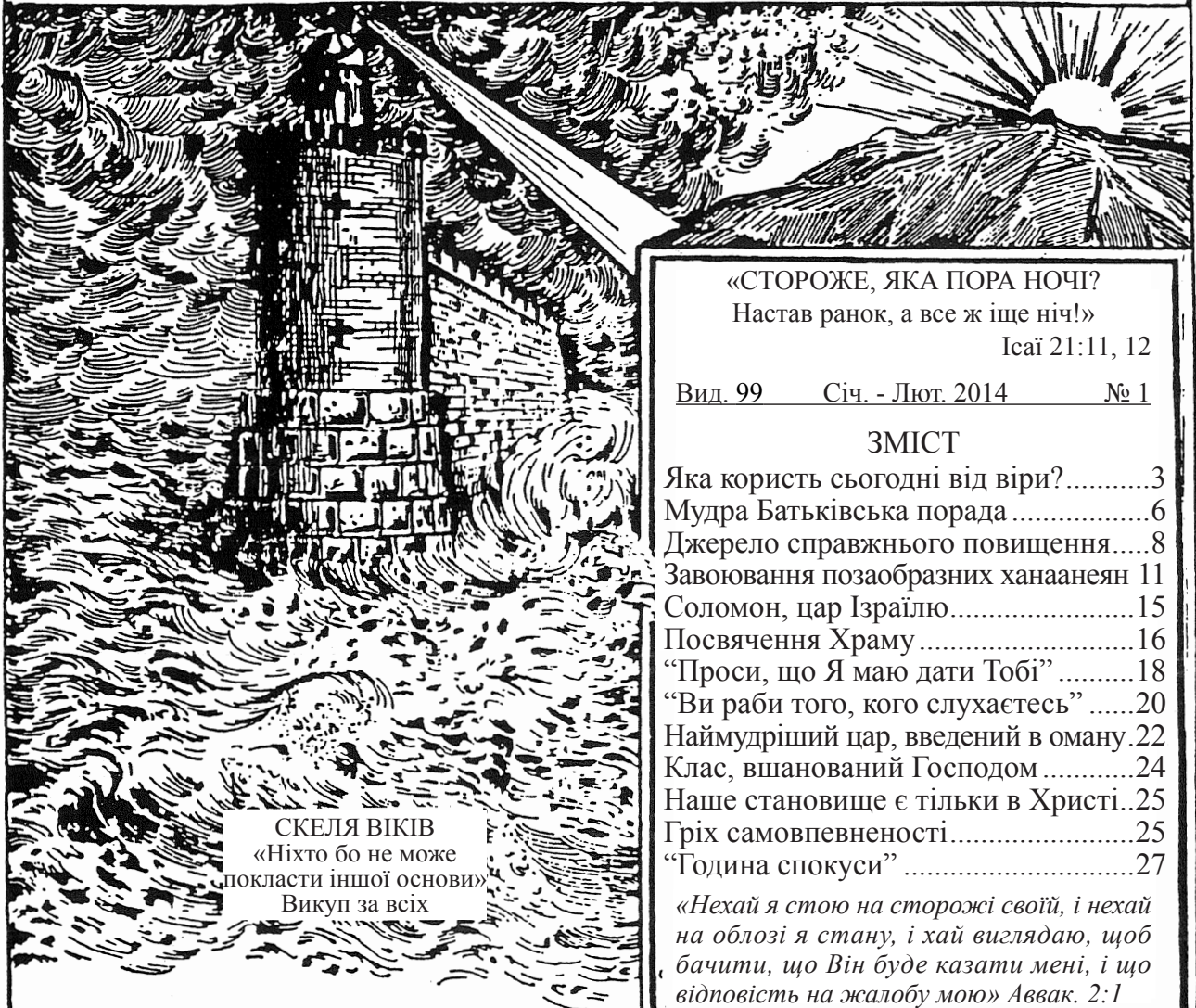

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж іще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 99 Січ. - Лют. 2014 № 1

ЗМІСТ

Яка користь сьогодні від віри?.....	3
Мудра Батьківська порада	6
Джерело справжнього підвищення.....	8
Завоювання позаобразних ханаанеян	11
Соломон, цар Ізраїлю.....	15
Посвячення Храму	16
“Проси, що Я маю дати Тобі”	18
“Ви раби того, кого слухаетесь”	20
Наймудріший цар, введений в оману.....	22
Клас, вшанований Господом	24
Наше становище є тільки в Христі.....	25
Гріх самовпевненості.....	25
“Година спокуси”	27

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ЯКА КОРИСТЬ СЬОГОДНІ ВІД ВІРИ?

“Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду”
(Євреїв 11: 6).

Апостол Павло в цьому вірші викладає загальний принцип того, що подобається Богу. Богу не подобається поводитися з людством як з дикими тваринами. Він не творив людину для того, щоб вона вела лише тваринне існування, сприймаючи тільки задоволення від фізичних відчуттів. Людину створено, щоб прославляти її Творця, щоб мати знання про Нього, щоб здобути найповніше щастя і благословення від прикмет, які дав Бог.

Коли людина в своєму часі врешті почне розуміти славний характер свого Творця, а також мету власного існування, коли вона здобуде вміння оцінювати їх, вона отримає найбільше благословення. Отримане знання принесе повну довіру в Бога до всіх, хто стане чесним у серці і прагнутиме підкоритися величому задуму Творця у тому, що Він створив. Людство зараз похилилося під тягарем гріха та недугів, нагромаджених протягом багатьох століть, перебуває в рабстві сатани та його злого володарювання. Людина стала видовищем для Всесвіту. Вона викликала здивування та смуток всіх святих істот у безмежних володіннях Бога. Її труднощі, її слабості, її деградація, її страждання під тягарем гріха були впродовж усіх століть найбільш вагомими проповідями і подавали переконливі предметні уроки того, до чого веде неслухняність Богу. Впродовж Тисячолітнього віку великий Єгова вестиме могутню працю через Месію. Це буде праця відкриття всіх очей, довгий час сліпих до славного світла доброти Бога. Це буде праця відкриття вух, довгий час глухих до голосу Правди.

Сини людські будуть обмиті від свого бруду; їхні рани та невігійні болячки будуть оброблені, перев'язані і поступово вилікувані Великим Лікарем; їхнє лахміття буде змінене на одяг праведності. У кінці Золотого Віку Благословення людина, зодягнена і в чесному стані розуму, стане славним образом свого Творця в плоті. Коли людина досягне повної подоби Бога, вона більше не потребуватиме особливо розвивати віру, бо віра буде її невід'ємною частиною. Вона буде мати спільність зі своїм Творцем, знову буде сином Бога. Вона знатиме свого Творця так, як не знав навіть Адам у своїй досконалості. Перед нею розкриється вся жахливість природи і наслідків гріха, а також дивовижна любов Бога у визволенні її від нього, і це дасть їй міцний характер, утверджений в праведності та ненависті до гріха, який буде достатнім захистом на всю вічність. Після всіх проявів несумісності праведності та беззаконня, славного сяєва Божої любові та страшною темряви і мороку провалля, з якого людей витягли, кожен, хто далі любитиме рабство тління і віддаватиме йому перевагу, буде знищений у Другій Смерті.

Коли людина на початку втратила своє досконале становище і почула вирок смерті, у тих умовах Єгова не здавався люблячим Богом, і людина думала, що вона буде щасливішою у своєму відчуженні та гріху, якщо вона нічого не знатиме про Бога. Справді, Бог дав натяк, що прийде час відновлення, коли Насіння жінки зітре голову змія, але цей вислів був невиразний. Тому люди, за кількома винятками, намагалися забути Бога, не залишити Йому жодного місця у своїх думках або почуттях. Поступово вони віддалялися від Нього все більше і більше.

“НЕ МАВШИ НАДІЇ Й БЕЗ БОГА НА СВІТІ”

Св. Павло, коментуючи цей факт, стверджує, що Бог видав людство на розум перевернений. А так як вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, Він залишив їх їхній негідній поведінці, щоб ходили за хтивістю свого зіпсованого розуму і вчилися на сумному досвіді гірких плодів гріха, нещастя, марності та горя, які він несе з собою. Людське уперте серце має бути зламане, перш ніж людина може прийти до усвідомлення свого стану, про який апостол сказав: “не мавши надії й без Бога на світі”. Людство здобуло гіркий досвід, падаючи все глибше у прірву деградації, і сьогодні воно так далеко відійшло від Бога через злі вчинки та свавілля, що багато хто взагалі не знає, що існує Бог. Іншим в уяві постає демон, якому вони кланяються як Богу. Тож нещасний, оповитий темрявою світ сьогодні безнадійно заплутався.

Багато людей вірять, що існує свого роду закон Природи – закон розвитку і поступу; і вони говорять про Природу як про Бога, як про безособового бога. Вони не можуть поклонятися такому богу, бо безособовий бог не може їм співчувати, ані не може їх визволити з їхніх клопотів. Біблія, натомість, представляє Бога як розумну істоту, як Бога, повного співчуття, Котрий дбає про Свої створіння і має чудовий план їхнього відновлення до Його славної подобі. Як ми раді, що знаємо цього люблячого, живого Бога! Як ми раді, що Він посвятив нас у таємниці Своїх задумів, що Він дав нам пізнати Свій чудовий План ще перед започаткуванням цієї великої праці! Як приємно на серці, коли знаєш не тільки про нашу славну частку і місце в цьому великому Плані, але й про благословення, які незабаром прийдуть до бідного стогнучого створіння!

БЛАГОСЛОВЕННЯ, ПРОПОРЦІЙНІ ВІРІ

Наскільки народ Бога наближається до Нього серцем, наскільки чує Його голос, що промовляє до нього через пророків давнини, через Ісуса та Його апостолів, а також через Його щоденне провидіння, настільки він чує добру Вістку, славну Вістку, яка дає запевнення в Його люблячому співчутті, в Його великій силі і в Його намірі вжити цю силу для визволення

та благословення всього світу. Як запевнює нас Святе Письмо, це – Вістка “радості великої, що буде всім людям”. Одні вірять і приймають цю Вістку добра швидше від інших, і чим більше вони її приймають, тим повніше отримують благословення. І знання, і віра обов’язкові для благословення. Дехто зараз не має достатньо здібностей для віри, а дехто не має знання. Хто не має віри, тому доведеться чекати на наступний вік.

Деякі особи, вдивляючись в космічний простір, за допомогою сучасних пристроїв та математичних розрахунків визначають відстань до сонця, центра нашої сонячної системи. За допомогою телескопа вони можуть проникнути в безкраї простори Всесвіту і бачити частинку його величі та слави. Вони можуть стежити за рухом планет на їхніх орбітах і передбачати їх розташування в майбутньому. Вони припускають також, що існує система систем велетенського матеріального Всесвіту. Справді “Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук розказує небозвід. Оповідує день днів слово, а ніч ночі показує думку, без мови й без слів, не чутний їхній голос, та по цілій землі пішов відголос їхній, і до краю вселенної їхні слова!”

Але розумні люди, які вивчають ці дивні діла Всемогутнього, не розуміють, ані не оцінюють любові Бога, проявленої в Його Сині, нашому Відкупителі. Вони мають трохи знання про Божу силу, але тільки деякі з них оцінюють Його характер. Як влучно сказав апостол Павло, “світ мудрістю не зрозумів Бога в мудрості Божій” (1 Кор. 1: 21). Єгова не бажає Собі, щоб хтось дізнався про Нього іншим шляхом, ніж Він визначив. Людська мудрість не може Його знайти.

Зараз Бог шукає тільки тих, котрі мають справжню мудрість і усвідомлюють власну неспроможність, котрі потребують порад і вказівок, котрі проявляють потрібну віру, коли їх досягне Боже Послання. Всі інші зможуть оцінити це Послання в майбутньому віці благословення. Той, хто сьогодні надто мудрий у власній зарозумілості, зазнає принизливих труднощів, щоб розкаятися і стати покірним у своєму розумі. Легковірні тоді отримують справжнє знання, яке принесе їм справжню віру.

Є багато шляхетних розумів, які наповнені мудрістю цього світу. Вони роздумують про

величний Всесвіт з його мільйонами та мільйонами світів, які обертаються в безконечному просторі. Дивлячись на Землю, вони усвідомлюють мізерні розміри маленької планети, на якій ми живемо. За допомогою мікроскопу вони вивчають дивовижну будову рослин та квітів, розглядають чудеса структури молекул та атомів матерії, мікроскопічних організмів, примітивних форм життя та мікробів. Тоді вони трясуть головою і кажуть: “Невже Бог з такою необмеженою Силою буде перейматися людьми! Він надто зайнятий, щоб клопотатися нами!” Що ж, їм треба чекати далі на більш сприятливий час, щоб просвітитися. Господь може мати справу тільки з тими, котрі мають віру і здобули достатнє знання про Нього і про Його характер, щоб повірити в Його любов і мати бажання бути в єдності та спільності з Ним.

ОСОБЛИВИЙ КЛАС І СТОСУНКИ З НИМ

Суть аргументу апостола в нашому вірші полягає в тому, що віра є істотною, щоб прийти до Бога. Бог не прийме нікого, хто не проявляє віри. Св. Павло нагадує нам про віру гідних осіб давнини, які здобули перемоги завдяки своїй вірі і прийняли свідоцтво, що вони догодили Богу. Далі він стверджує, що той, хто приходить до Бога сьогодні, повинен вірити. Хто хоче прийти до Господа, той є притягнений до Нього. Є такі, котрі хочуть утекти від Нього подалі і весь час триматися осторонь. Вони насправді нічого не знають про Бога, а вкрай засліплені “богом цього віку” (2 Кор. 4: 3, 4).

Клас, про який згадується в нашому вірші і який приходить до Бога, або ж хоче прийти до Нього, має зголомніле серце до свого Творця – прагне до Нього, і ніщо інше не може його задовольнити. Вони кажуть: “Мене створив Бог. Чим більше я дізнаюся про безкрайній Всесвіт і про те, як я збудований, тим більше бачу Мудрість і Силу Бога і більше усвідомлюю власну дріб’язковість, слабкість та безпорадність. Моя душа голосно кличе до великого Бога. Мені сказано, що Він об’явив Себе, що деяким пророкам древності Він відкрив факт, що Він зацікавлений Своїми людськими створіннями. Тому я б хотів досліджувати те, що Він сказав через цих Своїх слуг. Мені сказано, що Він відкрив Себе і Свою любов через Ісуса Христа, Свого Сина, і

що цей Божий Син прийшов на землю і помер за грішну людину, щоб вона могла жити. Якщо Бог справді дав людині Своє Послання, то я хочу його знати; я хочу бути близько такого Бога, щоб також отримати Його благословення”.

Господь заохочує таких через Своє Слово. Він каже: “Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас”. Коли вони приходять, щоб пізнати Його волю, Він нагороджує їхню віру. Він скеровує їх до Того, Хто є вблаганням за гріхи всіх, хто приходить до Нього. Він дає їм зрозуміти, що кожен, хто приходить до Нього через призначене Ним знаряддя, матиме Спасителя за свого Заступника на умовах віри та посвячення, щоб віддавати своє життя в жертву з Ним. Ось так крок за кроком вони входять у повноту спасіння, і входять у Свята Святих через кров хреста. Вони прийняті в Улюбленім.

ЛЕГКОВІР’Я НЕ Є ВІРОЮ

Багато хто уявляє собі, що він має віру, тоді як насправді він має тільки легковір’я. Їхня так звана віра не ґрунтується на Слові Бога та Його обітницях. Таке легковір’я, напевно, зазнає невдачі, коли прийде час великого випробування. Легковір’я – це прийняття речей без твердої підстави, без переконливого доказу. Віра, навпаки, є прийняттям чогось, що має незаперечний доказ існування, є достовірним і правдивим. Якщо ми проявляємо віру в Бога, ми наближаємось до Нього.

“Нехай станеться вам згідно з вашою вірою!” – ось слова Учителя. Кожний прояв віри ґрунтується на чомусь реальному, відчутному для віри. Існує розумове відчуття віри, а також фізичне, зовнішнє. Справжня мудрість шукає обох підстав для віри. “Приязнь Господня до тих, хто боїться Його, і Свій заповіт Він звістить їм”.

Зростання віри є на шляху слухняності. Віра та слухняність – це немов дві ноги. Ми робимо крок однією, потім – іншою ногою, наступний – знову першою, і так само ми розвиваємось у вірі, якщо перебуваємо в душі слухняності, йдучи туди, куди Господь вказує шлях. “Ходимо вірою, а не видінням”. Ми маємо надійні, відчутні докази на протязі всієї нашої мандрівки до неба. Крім усіх інших доказів, справжній християнин має у своєму власному досвіді багаті докази любові та опіки нашого

Отця. Учитель сказав: “Чи не два горобці продаються за гріш? А на землю із них ні один не впаде без волі Отця вашого... Отож... вартніші ви за багатьох горобців” (Мт. 10: 29-31). Божа дитина, йдучи вперед вузьким шляхом, починає розуміти повноту значення цих слів нашого Господа.

ІСТИННА СУТЬ ВІРИ

Отже, християнин, котрий ходить поряд з Учителем, пізнає правдивість слів апостола, що “віра то підстава сподіваного, доказ [підтвердження, свідчення] небаченого” (Євр. 11: 1). Віра – це не тільки фундамент, основа наших

надій (маючи для себе фундамент також у доведених фактах), але й реальна підстава – розумова, так би мовити, підстава, яка стимулює і вносить у розум ясність. Віра не є чимось, що можна потримати в руках, або з чим можна пройтися. Але вона стає опорою для нашого розуму, коли ми робимо поступ у знанні про Бога і про речі, які Бог має для тих, котрі люблять Його понад усе і стараються послужити Йому з любові та відданості. Віра стає для нас такою реальною та відчутною, як будь-яка матеріальна річ, і навіть більше, бо речі, на які наша віра покладається, є вічними.

R5716 (1915 p.)

МУДРА БАТЬКІВСЬКА ПОРАДА

“Дай мені, сину мій, своє серце, і очі твої хай кохають дороги мої”

(Приказки Соломона 23: 26).

Соломон, мудрець, мав багато жінок, тому розсудливо припустити, що він мав також багато синів. Однак вважати, що він адресував ці слова одному зі своїх синів або кожному з них по черзі, було б, на нашу думку, нерозсудливим, бо навряд чи можна допустити, що Соломон хотів звернути особливу увагу на свої власні дороги словами: “і очі твої хай кохають дороги мої”. Він не завжди був добрим прикладом для того чи іншого сина.

Значення, напевно, треба шукати далі. Пам’ятаємо, що Соломон ще в молодому віці, як тільки став царем, отримав мудрість від Господа за своє щире прохання про це. Можна припустити, що він уособлював Мудрість, і ця Мудрість казала: “Дай мені, сину мій [той, хто прагне бути сином Мудрості], своє серце”. Оскільки Мудрість є ще одним іменем Творця, можна припустити, що Бог дає запрошення Своїм синам віддати Йому серце і пильнувати Його дороги. У будь-якому випадку, це може стати добрим уроком, який ми здатні почерпнути з цього вірша.

ЯК ЗБЕРЕГТИ АБО ВТРАТИТИ СИНІВСТВО

Бачимо, що Бог, Котрий був батьком нашого роду, завдяки Якому ми існуємо, зробив нас на початку досконалими в нашому батькові Адамі.

Він також дав досконале життя та існування ангелам, і хотів, щоб всі вони віддали Йому своє серце. Вони були Його синами від часу створення. Люцифер був сином Бога. Адам був сином Бога. Властивий шлях для сина Бога – звернутись цілковито до свого Отця і виконувати Його волю. Але у випадку Люцифера бачимо, що він, замість того щоб звернутися всім серцем до Отця, поведився незалежно і намагався чинити власну волю, за що зазнав ганебної поразки. Деякі ангели, які не зберегли свого першого стану, хоча були синами Бога, також не віддали своє серце Господу і зазнали ганебної поразки. Потрапивши в гріх, вони всі втратили синівство. Зберегти його можна тільки шляхом постійної відданості та послуху.

Бог влаштував так, що людство може прийти до Нього назад. Так само ми розуміємо, що будь-який грішний ангел, який розкається, може у великому Судному Дні прийти назад до спільності з Богом. Його посланням у відповідному часі будуть слова, що кожен, хто забажає, зможе повернутися до Нього: “Якщо хочеш бути Моїм сином, дай мені своє серце, і очі твої хай кохають дороги мої”.

Можливість, щоб хто-небудь з грішних створінь міг стати сином Бога, була дана лише після Першого Приходу нашого Господа Ісуса і то лише певному класові з деградованого роду Адама. Їх названо синами на Божественному рівні існування, і такої пропозиції Єгова ніколи досі не давав нікому з людства. Наш Господь

Ісус, Син, цілковито віддав Своє серце Богу. І хоча цей шлях відданості та слухняності (відколи Він прийшов на землю) вів крізь труднощі, цей шлях, однак, вів до слави, честі та безсмертя. Хто відтоді запрагнув стати сином Бога, той почув, що Отець нікого не прийме, якщо він не прийде через Його Сина Ісуса як Відкупителя і не посвятить себе повністю, щоб виконувати Божу волю.

Бачимо, що кожен, хто хотів належати до Божого народу, але перестав виконувати ці умови, зробив серйозну помилку і не здобув того, чого прагнув. Ми не повинні нічого залишати собі. Потрібно погодитись на повне прийняття постанов, які Бог дав для нашого спасіння. Наші серця треба привести до стану повного посвячення і такими зберегти. До того, хто у відданості серця виконує всі розсудливі вимоги Господа, Він говорить: “Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя” (Об. 2: 10).

БОЖІ ДОРОГИ, ПОКАЗАНІ В ПРИРОДІ

Той, хто віддав своє серце Господу, отримує застереження дотримуватися Його доріг. Що це означає? Чи ми повинні намагатися робити все, що, як бачимо, робить Бог? Господь має право виносити суд і давати покарання тим, хто зійшов з дороги, хто потребує шмагання. Чи нам теж належить судити або засуджувати подібним чином? Ні. Не наша справа засуджувати чи виносити вирок кому-небудь. Ми можемо засудити гріх або показати незгоду з тим, що виглядає гріхом у вчинку або слові, і можемо лагідно звернути увагу на те, що, віримо, має слушну підставу вважатися гріхом. Ми можемо докорити в любові. Але ми дуже податливі на помилки в таких речах, тому засуджувати особу як непридатну для Господньої сім'ї і т.п., не наша справа. Тож ми не повинні в цьому йти Господніми дорогами. Однак ми повинні бачити в Господніх дорогах віддзеркалення Його характеру – Його Мудрість, Його Справедливість, Його Любов, Його Силу. Ми зауважуємо ці риси характеру, коли спостерігаємо за Його дорогами, і вони викликають у нас захоплення та пошану. Свого часу всі Божі дороги будуть нашими дорогами, але не зараз, бо ми ще не подібні до Нього, ще не досконалі і не займаємо відповідального становища.

Світ, мабуть, навіть не здогадується, що в багатьох речах він копіює Господні дороги з того, що робить в наші дні – будує насоси, двигуни, використовує електрику і т.п. Мало хто усвідомлює собі, що люди намагаються повторювати Божі дороги. Наприклад, у людському тілі існує чудовий механізм, з допомогою якого кров перекачується артеріями та венами, а також зупиняється. Цей механізм тільки частково відтворений у найкращих двигунах світу. Коли б люди знали, як копіювати нерви тіла, вони б вже давно придумали поїзд на електриці і т.д. Кожен, хто спостерігатиме за Божими дорогами, буде набагато мудрішим від того, хто цього не робить. Але світ не знає Бога. Проте Божий народ, навіть якщо він не належить до винахідників, може здобути велике благословення, спостерігаючи Божі дороги в природі.

Ще зауважте дивовижну і недосяжну мудрість, показану в людському тілі. Воно – механізм, який працює з дуже малими витратами енергії, якою він запасується під час перерв і яка дозволяє йому підтримувати життєві сили та міцність. Гляньте також на коня. Кількість вівса та сіна, яку він з'їдає, є порівняно малою, але кількість енергії та сил, які вона дає, дивовижні. У випадку людської істоти, поряд з силою та активністю є ще інтелігентність, сила думки і розум. Вони надзвичайно дивовижні, і чим більше ми їх вивчаємо, тим більше вони нас дивують.

БОЖІ ДОРОГИ В ЙОГО СЛОВІ

Коли ми стаємо синами Бога і починаємо вивчати Його дороги, ми починаємо здобувати віру, знання, дух слухняності, а також більшу відданість Богу. Всі, котрі є синами Бога, вивчатимуть Його дороги. Особливо ми дізнаємось про Його дороги, вивчаючи Його Слово. Це не означає тільки читання або запам'ятовування Біблії. Є люди, які можуть цитувати цілі розділи або книги Біблії, але при цьому не розуміють того, про що вони читають. Якщо ми думаємо, що, читаючи стільки-то розділів, ми матимемо якусь заслугу, то помиляємося. Господньому народу приносить користь не саме лише читання Біблії, а те, що його супроводжує – сила, що відновлює і зміцнює нас та викликає в нас хотіння і чин за доброю волею Його.

ДЖЕРЕЛО СПРАВЖНЬОГО ПОВИЩЕННЯ

*“Бо не від сходу, і не від заходу, і не від пустині надійде підвищення, але судить Бог: того Він понижує, а того підвищує”
(Псалом 75: 7, 8).*

Якщо кожної ночі дивитися на зорі, то можна спостерегти, що хоча кожна з них рухається по-своєму, однак, здається, що всі вони обертаються довкола визначеного пункту, який ми називаємо Полярною Зіркою. Ця стала зірка виглядає нерухомою і є пунктом, на основі якого людина може звиряти свій шлях. Як всім нам відомо, магнітна стрілка морського компаса завжди вказує на північ. На основі ширших астрономічних знань сьогодення прийнято вважати, що хоча планети нашої сонячної системи обертаються довкола нашого Сонця, однак існує величезна кількість інших сонць з почтом своїх планет, які разом зі своїми супутниками обертаються довкола неї як центру. Більше того, наука стверджує, що існує далекий, могутніший Центр, довкола якого ці незліченні мільйони сонць обертаються у супроводі своїх планет та супутників. Цей великий Центр, здається, пов'язаний з Плеядами і особливо з Альціоною, центральною зіркою згаданого сузір'я. Ось чому припустили, що Плеяди можуть представляти місцеперебування Єгови, звідки Він керує Всесвітом. Ця думка надає нової сили питанню, яке Всемогутній поставив патріарху Йову: “Чи зв'яжеш ти зав'язки Волосожару [Плеяд], чи розв'яжеш віжки в Оріона? Чи виведеш часу свого Зодіяка?..” (Йов. 38: 31, 32).

Здається, що на півночі є менше зір, ніж у будь-якій іншій частині неба. Таким чином північ, мабуть, отримала дуже важливе положення, а інші пункти компасу, так би мовити, віддають їй честь. Цей факт зауважили древні, як каже пророк Йов: “Він над порожнечою північ простяг, на нічому Він землю повісив” (Йов. 26: 7). Скрізь у Святому Письмі північ, здається, тісно асоціюється з правлінням Єгови над землею.

ЛЕКЦІЇ З НАСЛІДКІВ ГРІХА

Шість тисяч років планета Земля була бунтівною провінцією у Всесвіті Бога, і Бог дозволив людству втілювати в життя власні задуми, щоб показати, чого люди можуть досягти. Він не тільки дав Своему вибраному народу Ізраїлю деякі обітниця та благословення, але з часом

уможливив також іншим народам світу здобути велику силу і стати справді всесвітніми імперіями, які уособлювали язичницьку мудрість, щоб показати, що може дати людям невідроджене серце на шляху порядку, законності, добробуту, благословення, миру. Період, протягом якого Він давав таку можливість народам, по-біблійному названий “Часами Поган”, є періодом 2520 років, який почався від Навуходоносора, царя Вавилону – коли Господь дозволив, щоб Його образне царство Ізраїлю було повалене і таким залишалось до Дня Месії (Лк. 21: 24; Єз. 21: 25-27).

Протягом цього проміжку часу світ мав чотири великі універсальні імперії. Ці всесвітні правління намагалися принести людству різні благословення, але всі вони виявилися слабкими щодо справедливості і сильними щодо зла і порочності. Мабуть, у цьому і є великий урок, який Бог задумав для навчання людства – що в такому деградованому стані людське правління не може бути успішним; що тільки досконалість існування і досконала відповідність Божественному Закону може дати справжнє щастя; що людство в теперішньому стані гріха та вмирання може зазнати тільки повної невдачі та катастрофи. Ось так через практичний досвід людство прийде до розуміння власної безпорадності та потреби Бога.

Доки Бог дозволяв людині переконатися у власній слабості, Він також готував благословення для всього світу, як провістив у Своему Слові. Час, коли Він візьме у Свої руки людські справи через Царство Месії, і буде часом, коли настане справжнє і тривале підвищення. Усі, котрі в той час прийдуть до згоди з Богом, отримають справжнє підвищення – здобудуть все те добре, що на початку передбачалося для людства в Божому Плані, але було втрачене через неслухняність нашого першого батька і нашої першої матері, Адама і Єви. “Але судить Бог: того Він понижує, а того підвищує”. Господь понизить спробу великого загарбника, сатани, керувати світом. Сатана (раніше Люцифер) задумав звеличитися, щоб “сісти... на кінцях північних” і “уподібнитися Всевишньому” (Іс. 14: 12-17). Але дуже скоро він буде зв'язаний на тисячу років і остаточно знищений.

Що стосується земних царств, то можемо сказати: Бог має загальний догляд над ними,

щоб вони не перешкодили Його задумам. І Він часом понижує одного і дарує підвищення до влади іншому. Однак ми не можемо сказати, що це пониження або підвищення, по суті, є Божественним судом за гріх, бо деякі понижені особи не заслугоували на це, а деякі підняті до влади не були з числа найкращих, переважно з дуже поганих. Бог просто керував так, щоб все не тільки діяло разом для кінцевого виконання великого Плану, який Він влаштував, але й щоб люди навчилися потрібних лекцій надзвичайної гріховності гріха.

“СІОНСЬКА ГОРА, НА ПІВНІЧНИХ ОКОЛИЦЯХ”

Особливі стосунки Бога зі світом належать до майбутнього: першу тисячу років вони будуть через Царство нашого Господа Ісуса Христа. Всі речі є від Отця і через Сина. У цій славній праці суду над світом Христос буде Суддею, а Церква, Його Тіло, буде судьями з Ним. Вони виноситимуть праведний суд у кожному випадку; вони підвищать тільки тих, котрі прийдуть до повної згоди з Богом, і повалять та остаточно знищать усіх інших.

Тим часом Бог має особливі стосунки зі Своїм народом – з тими, котрі вже залишили світ, посвятили Йому своє життя, були прийняті через Господа Ісуса Христа, були визнані членами Христового Тіла. Вони є на шляху до підвищення, до високого становища, більшого від становища всіх інших. Амбіцією сатани було марнославство; амбіцією Христа, навпаки, було подобатися Отцю і робити добро. Клас, покликаний бути спільниками Христа в Царстві, має таку саму ціль і дух, як його Господь та Голова. Вони прагнуть виконувати волю тільки Небесного Отця. Їх спонукує не бажання проштовхувати власні егоїстичні інтереси та догоджати тілесним пристрастям, а бажання класти своє життя для виконання великого Божого Задуму та Плану.

Саме цей клас отримує величезну перевагу над усіма іншими класами, усіма іншими становищами на землі або на небі. Разом зі своїм Господом вони повинні отримати славу, честь та безсмертя. Вони будуть піднесені набагато вище ангелів, і їм буде дано Божественну природу, як їхньому Вчителю і Попереднику (Рим. 2: 7; 1 Кор. 15: 53, 54; 1 Ів. 3: 2, 3; 1 Кор. 1: 26, 27; 2 Сол. 2: 14; 2 Петр. 1: 4). Вони будуть мати частку в

Першому Воскресінні, Христовому воскресінні (Об. 20: 5, 6; Фил. 3: 10). Їхні смертні тіла, які сьогодні є лише знаряддями Нового Створіння, будуть віддані навіки в смерті: “сіється в немочі, у силі встає”, “сіється в неславу, у славі встає”, “сіється тіло звичайне, встає тіло духовне”.

Уважне вивчення наведених цитат Святого Письма виявиться дуже помічним для тих, котрі є відносно новачками у вивченні Високого Поклику Церкви Христа. Цю тему християни в загальному розуміють досить мало. Але мова йде про велике підвищення, яке Бог має намір дати Своїм справжнім святим цього Євангельського віку, і це підвищення можна отримати тільки від самого Бога і тільки на Його умовах. Це і є славна спадщина Сіону. Коли він буде звеличений і прославлений з Господом, про нього скажуть: “Препишна країна, розрада всієї землі, то Сіонська гора, на північних околицях, місто Царя можновладного!” (Пс. 48: 3). Ось так панівне становище, яке Люцифер у своїй гордості та зарозумілості намагався захопити, щоб “сісти... на кінцях північних”, буде дане як нагорода Христу – Голові та Тілу.

ПОНИЖЕННЯ І ПОВИЩЕННЯ В ЦЕРКВІ

Народ Бога, покликаний до такого високого становища, повинен йти до цього видатного становища через вірність, покору, любов і запал у службі Господу. В теперішньому житті обов’язковим приготуванням до такого звеличення є труднощі, дані з метою розвитку та випробування. Усі зачаті Святим Духом як Нові Створіння, сьогодні є названі Церквою Христа, хоча вибрана Церква, власне кажучи, буде організована і скомплектована лише в Першому Воскресінні. До того часу особовий склад Церкви в славі не буде об’явлений. Але сьогодні Бог має до діла з усіма, котрі склали Угоду Жертви (Пс. 50: 5). Коли вони зустрічаються, навіть якщо їх є двоє чи троє, Господь присутній серед них, і кожен має Господнє благословення в міру того, скільки має Його Духа. Зараз Бог, через Свого Сина, судить у Церкві. Він не судить зараз світ.

Принцип, виражений у нашому вірші, діє зараз у Церкві – підвищення одного і пониження іншого. Ми щиро віримо, що Господь приймає активну участь у справах Церкви. Св. Павло каже, що “Бог розклав члени в тілі, кожного з них, як

хотів” (1 Кор. 12: 18). Це відкрито свідчить про Божественний догляд у Церкві.

Ми віримо, що багато клопоту виникає через неспроможність тих чи інших з Господнього народу дивитись на справи саме з такого погляду. Вони надто схильні забувати про догляд та пильнування, які Господь має над Своєю Справою. Ось чому дехто потрапив у велике збентеження, коли його не вибрали дияконом або старшим у Церкві. Замість того, щоб глянути на речі під таким кутом зору, що сам Господь наглядає справи Церкви, вони, як правило, схильні думати, що той або той брат виступає проти них і т.п.

Ми переконані, що вони дивляться неправильно. Мабуть, Господь дозволив цю річ, щоб випробувати їхню покору. Апостол Яків натякає на щось схоже: “А понижений брат нехай хвалиться високістю своєю, а багатий пониженням своїм”. Ми повинні глянути далі поза звичні повсякденні обставини; ми повинні пам’ятати і зважати на те, що всіляке видатне становище, всіляке просування вгору і контроль у Церкві є в руках Господа. Господь не тільки може захотіти дати урок братові, котрий, можливо, був вірним старшим або вірним дияконом, але й може дати добрий урок зібранню. Можливо, особи в зібранні не оцінювали той запал, енергію і здібності, які мав брат. Якщо так, їхня відмова переобрати його на таке становище з часом стане для них уроком. Те ж саме є у випадку брата, котрий має енергію, запал і можливості, доповнені духовністю, і котрого ніколи не обрали в зібранні до старшинства.

У всякому випадку, кожному з Господніх дітей слід проявляти віру і пам’ятати, що справжнє видатне становище, справжнє звеличення є від Господа. Як показує апостол Павло, “коли хто єпископства хоче [дійсно хоче служити], доброго діла він прагне”. Тому немає нічого поганого в тому, щоб оцінювати таке становище в Еклезії; і ми повинні оцінювати його, коли нас обрано старшими, бо тим самим ми будемо мати особливі нагоди служити і класти наше життя за братів. Але в цій справі не треба шукати свого.

Коли брати, які служили старшими або дияконами, не є обрані знову, але добре розвинені і не проявляють жодного почуття образи, а кажуть: “Я радий служити як у цьому, так і в іншому місці”, охоче починаючи служити тим, що їм відкривається, то це, безумовно, стане благословенням для їхнього серця, а також для

зібрання, яке зауважить їхній Хриstopодібний дух. Такі брати повинні сказати собі: “Я буду робити все, що можу, щоб сприяти Господній Справі. Зібрання своїм голосуванням не наділило мене правом ініціативи і давання вказівок, але я буду робити все, що можу, щоб допомогти Господній праці іншими шляхами”. Цим вони покажуть належний дух покори і підкорення Господньому провидінню, виявленому в рішенні, яке прийняло зібрання.

“СВОЇ ВІВЦІ ВІН КЛИЧЕ ПО ЙМЕННЮ”

Віримо, що принцип, згаданий у нашому вірші, весь Господній народ повинен брати до уваги в щоденному житті. Хтось може не бачити того особливого зацікавлення, яке Господь має до кожного, хто є Його, але кожна Божа дитина є Господньою в тому особливому значенні, що вона уклала Угоду Жертви. Ми повинні завжди пам’ятати про це. Якщо зростаємо в благодаті, ми, напевно, почнемо розуміти, що “від Господа кроки людини побожної ставляться міцно, і Він любить дорогу її”. “Він пильнує всі кості його, із них жодна не зламається” (Пс. 37: 23; 34: 21). Господь обов’язково буде керувати їхньою стежкою. Учитель наголосив, що Він особливо і особисто зацікавлений кожним з Його послідовників. Він називає Себе їхнім Пастирем і каже: “Свої вівці він кличе по йменню, і випроваджує їх” (Ів. 10: 3). Це означає особливий догляд над справами та інтересами кожного Його справжнього учня. Все, що з ними стається, не є справою випадку або удачі.

Господь не спрямовує кроки світу. Але наскільки Божий народ ходить вірою і розуміє, що “тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре”, настільки він зможе мати радість, благословення і мир у кожному випробуванні, яке йому трапиться. Якщо хтось з Божого народу цього не робить – як ми це часто бачимо – він стає дратівливим і різким, думаючи, що в стосунку до нього справи є погані, і боїться, що Господь забув про нього, або що брати забули про нього, і що в його випадку все не так. Він не здатний побачити, що Бог зауважує всі недоліки. Якщо Він вважає за краще не повищувати його, ані не вживати його таланти якийсь час так, як він хотів би, то нехай він навчиться уроку покори та підкорення, терпеливості та довіри. Нехай

він буде готовий охоче чекати на відповідний в Бога час для свого підвищення.

Отже, для нас великим уроком нашого вірша є те, що підвищення, звеличення приходить не зі сходу, ані з заходу, ані з півдня, але від Єгови, Котрий сам є Суддею і у любові піднімає та понижує іншого, і навіть всіх. Якщо часом пониження може здатися результатом помилки або неспроможності оцінити з боку братів, пам'ятаймо, що це сталося через Господнє провидіння і є

від Нього для нашого добра і, можливо, тим чи іншим чином для добра інших. Такий досвід стане благословенням, якщо буде сприйнятий у правильному дусі. “Бог! Господь дає милість та славу, добра не відмовляє усім, хто в невинності ходить”. Ніщо жодним чином не зашкодить нам, якщо ми будемо триматися близько Господа. Тоді, у відповідному часі, ми будемо підвищені, щоб сидіти з Христом на Його престолі.

R5710 (1915 p.)

ЗАВОЮВАННЯ ПОЗАОБРАЗНИХ ХАНААНЕЯН

*“Тільки будь дуже сильний та відважний”
(Ісуса Навина 1: 7).*

Ісус Навин записав слова Бога Єгови, сказані до нього в той час, коли він, після смерті Мойсея, став на чолі Ізраїлю. Позаду залишилися сорок років труднощів на пустині, і тепер ізраїльтянам треба було перейти Йордан і заволодіти землею Ханаан. Ісус став наступником Мойсея. Народ отримав багато уроків зі своїх труднощів у пустині. Але Мойсей помер, і люди звернули очі на Ісуса Навина як свого вождя. Ісус Навин признався, що він не здатний служити на місці Мойсея, через котрого Бог так відкрито показав Себе. Але Господь запевнив Ісуса, що Він благословить його по всі дні його життя, так як Він благословив Мойсея.

Ісус Навин виявився вірним у всьому. Він був одним з двох чоловіків, котрі пережили труднощі пустині і котрі при виході з Єгипту мали понад двадцять років. За вірність Ісуса Навина і Калева Господь обіцяв їм, що тільки вони зі всіх дорослих ізраїльтян, які залишили Єгипет, увійдуть в Обіцяну Землю. Інші померли на пустині, окрім Мойсея та Аарона. Аарон помер на горі Гор, а Мойсей трохи згодом – на горі Нево, перед тим, як народ мав перейти Йордан.

Господній заклик до Ісуса Навина бути сильним і дуже сміливим був пов'язаний з наказом ізраїльтянам заволодіти землею Ханаан і знищити мешканців землі. Для багатьох такий наказ Бога став каменем спотикання. Вони думали, що Біблія не може бути від Бога, який дає такі накази. Їм здалося, що для ізраїльтян іти і заволодіти Ханааном – це несправедливий вчинок. “Яке право, – кажуть вони, – мав Ізраїль вбивати тих людей і захоплювати їхню землю? Вона більше належала народу, який вже володів

нею, ніж комусь іншому. Напасти на їхню країну, повбивати їх і забрати їхню землю та маєтки було несправедливим. Поведінка Ізраїлю є прикладом “загарбницького” відношення людей, які з кожним століттям стають сильнішими, не дивлячись на зростання цивілізації та їх удавану повагу до справедливості”.

Саме такий погляд багато хто обирає, і це діє їм на шкоду, бо вони не розуміють того, про що говорять. Коли ми кажемо, що вони не розуміють справи, то не маємо на думці, що в них слабший розум, але що вони дивляться не з Божого погляду. Під будь-яким кутом зору, окрім правильного, вся діяльність Ізраїлю в цій справі мала б здатися несправедливою і небогоподібною. Однак з правильної позиції все виглядає розсудливо, справедливо і цілком правильно. Гріхи та гидоти цих поганських народів були такими великими, що їхнє знищення було вкрай очікуваним. Бог задумав велику несподіванку для землі Ханаан, яку вони населяли. Більше того, Юдейський вік був віком образів. Як Ізраїль, так і ці зіпсовані поганські народи були образами.

ХРИСТІЯНИ НЕ ПОВИННІ ЧИНІТИ ОПОРУ

У нинішньому віці Господній народ не повинен захоплювати ані людей, ані майна інших. Він за жодних обставин не має права позбавляти когось життя. Він не має права воювати зі застосуванням будь-якого виду тілесної зброї. Він не повинен чинити опору. Ми не належимо до тих, хто в подібний спосіб збирається захищати так звані християнські народи наших днів. Як християни, ведені прикладом та вченням свого Учителя, ми повинні намагатися робити добро всім людям, якщо для цього є можливість, і

слід залишити в спокої їхні доми, їхнє майно та їхні свободи. Існує велика відмінність між Божественним Законом Любові, який є рушійною силою, що діє сьогодні в справжніх Божих дітях, і законом самолюбства, під яким маси людей (включно з більшістю номінального християнства) знаходяться і будуть знаходитися, доки Нова Епоха не буде повністю запроваджена Божественною Силою.

Але, беручи до уваги, що справжня Церква відокремлена від світу в Плані Господа і в Його справах, ми можемо дивитися з відносним спокоєм, коли царства цього світу ламають засади справедливості та безсторонності, розуміючи, що Господь, особливо в теперішньому часі, використовує їхню природну схильність воювати, загарбувати та творити імперії. Він дозволить людському гніву виконати певні риси Його Плану, що будуть, як виявиться згодом, для благословення всього світу – для тих, хто в гробі, і для тих, хто ще живе.

Народи землі, не маючи змоги глянути за завису на всі ласкаві задуми нашого Небесного Отця і не будучи достатньо мудрими, щоб знати, як ці задуми запровадити, ходять напوماцки в темряві, гадаючи, що вони господарі власних справ, і не знаючи, що Могутня Рука так спрямовує справи народів, що Його славні задуми перевершать все, що є, а також не здогадуючись, що жодна річ не може перешкодити Його цілям. Господній народ займає, переважно, становище спостерігачів щодо того, куди йде світ – щодо його політичних курсів, його політиків, його завоювань, його нестямних зусиль запровадити власні егоїстичні плани (Ів. 17: 16).

Коли б нам довелося на тому чи іншому боці вирішувати справи світу, займатись великими питаннями, які люди намагаються подужати, ми б, напевно, діяли всупереч Божественному Задуму. Господь не має наміру давати перемогу жодній стороні цього протистояння. Ми повинні триматися осторонь світу і присвятити наші думки та увагу, наші симпатії та зацікавлення справам Небесного Царства, і наші голоси, якщо їх взагалі подавати в таких справах, повинні бути подані за справедливість, милосердя і мир. При цьому ми повинні дивитись з великим спокоєм на будь-які події та зміни, які можуть статися в світі, знаючи, що наш Небесний Отець має усю владу, щоб покерувати цими справами для Своєї слави і остаточного добра людства.

РЕТРОСПЕКТИВНИЙ ПОГЛЯД

Але світ каже, що ми надто мирні. Він каже, що людство не може обійтися без боротьби. На це відповідаємо, що ніхто не може зрозуміти Божих методів, якщо він не ведений Його Словом, Духом Правди. Божа діяльність була різною в різні віки і мала різну мету. Тому, на перший погляд, суперечливі представлення Божої волі є абсолютно розсудливі і узгоджуються з правильним кута зору.

Погляньте: в Едемі Адаму був винесений вирок “Вмираючи помреш” (Diaglott) за його свідомий непослух Божественній засторозі – порушення Божого наказу принесе смерть. Після гріхопадіння людство почало поволі віддалятися від Господа. Багато ангелів, які мали в той час доступ до землі з можливістю матеріалізуватися, відпали від свого святого стану. Людство стало жертвою цих ангелів, які “ходили за іншим тілом” (1 М. 6: 1-4; Юди 6, 7; 2 Петр. 2: 4). З таким станом речей було остаточно покінчено у великому потопі за днів Ноя.

Але з часом світ знову став дуже грішним. Тоді Бог вибрав з-посеред людства одну людину, і цією людиною був Аврам. Він обіцяв Авраму, що коли той ходитиме Його дорогами, то Він буде керувати його справами для його добра і зробить його великим народом та благословить його насіння. Отже, бачимо, що Авраам, Ісак та Яків були особливими слугами Бога. За днів Мойсея Бог уклав угоду з потомками Якова. Бог обіцяв бути їхнім Богом і, під проводом Мойсея, посередника, признавати їх за Свій народ. Коли б вони були вірні Йому, Він благословив би їх. А якщо б вони були Йому невірні і вдалися до ідолопоклонства за прикладом сусідніх народів, Він покарав би їх за гріхи, дав шмагання, але не покинув би.

У моральному відношенні народи Ханаану були дуже деградовані. Вони настільки поринули в гріх, що більше не було жодної користі з того, щоб вони далі володіли Ханааном. Ізраїльтяни мали прогнати ці народи, а якщо потрібно, і знищити. Знаємо, що за особливим наказом Бога Ізраїль мав знищити деякі народи цілком (5 М. 20: 10-18).

Думаючи про цей наказ Бога, ми повинні викинути з розуму передсуди минулого. Люди, яких належало вбити, пішли не на вічні муки, а на смерть, до Шеолу, Гадесу, гробу, що означає

непритомний сон. Хто загинув від меча, той далі спить. Він не відчуває болю, ані жодної муки. Людей лише позбавили життя до часу загального пробудження, бо Бог передбачив, що люди повернуться до життя, будуть покликани зі сну. Про всі благословення вічного життя Бог подбав через Месію. Месія повинен мати Царство, а це Царство повинно керувати світом в праведності (Див. Пс. 96, 97 і 72) і благословити не тільки живих, але й тих, хто заснув у смерті (Іс. 25: 6-9; Ос. 13: 14; Рим. 14: 9; 8: 20, 21). Багато місць Святого Письма говорить про це безапеляційно. Справді, таким є лейтмотив усього Божого Слова. Божественний План проходить немовби червоною ниткою крізь всю Біблію – Старий та Новий Заповіт.

Цей великий Месія, Котрий ще має благословити весь рід Адама, зобов'язаний бути його Відкупителем, а, отже, Власником і Визволителем людей, як про це говорить Писання. Завдяки Своїй жертві за людину Він здобув “ключі Гадесу та смерті”, як сказано Ним в Об. 1: 18. Він дав Своє життя як заміну за життя батька Адама. Цю ціну купівлі ще не застосовано за світ загалом, але буде застосовано, віримо, в найближчому майбутньому. Власне, Тисячолітнє Царство Христа має на меті дати всім дітям Адама (попередньо непросвіченим), а також самому Адаму, повну нагоду отримати вічне життя після здобуття досвіду через пізнання природи та наслідків гріха.

Під таким загальним кутом зору бачимо, що для народів древньої Палестини: ханаанеян, амореян, хіттеян, періздеян, хіввеян, євусеян і т.д. було благословенням померти в той час. Мерзотні та зіпсовані морально, вони не приносили жодної користі ані собі, ані іншим. Це було те саме, що померти від хвороби – туберкульозу, пневмонії, холери – або ще від чогось.

Коли б хтось запитав: “Чому Бог вирішив, що ці древні народи повинні померти в битві, а не від хвороби?” – відповідь була б у тому, що ці народи, які населяли землю, становили б постійну загрозу для морального стану Ізраїлю. Вони не тільки були ідолопоклонниками, але й проводили аморальні ритуали, займались ворожінням і т.д. Бог постановив, що земля має перейти у зовсім інше користування. Він мав величний План, в якому, за Його наміром, Ханаан мав відігравати важливу роль. Земля та її мешканці мали бути образом Божих діянь з духовним Ізраїлем в Євангельському віці.

Образ, у якому земля Ханаан, як передбачив Бог, повинна була мати образне значення, не міг виконатися без вигнання цих язичників або їхнього знищення.

ДУХОВНИЙ ІЗРАЇЛЬ ПРОГАНЯЄ ХАНААНЕЯН

Виникає питання, який образ тут показаний? Віримо, що вигнання та знищення Ізраїлем цих грішних народів було образом того, як сьогодні народ Бога, духовний Ізраїль, має заволодіти своїми земними тілами. Ми, як Нові Створіння, повинні завоювати, знищити ці нахили плоті, що збираються нас поневолити. Якщо ми не здолаємо їх і не знищимо, вони здолають і знищать нас. Ми повинні побороти погані нахили, погані звички, пороки, думки, бажання, які оселилися в нашому розумі, і своєю новою волею взяти їх під повний контроль і заповнити місце, яке вони попередньо займали, святими, чистими думками, прагненнями, амбіціями, цілями, звичками.

Ці людські тіла зараз є у розпорядженні духовних ізраїльтян, є власністю Нових Створінь в Христі. Між Новим Створінням і його плоттю не може бути миру. Тому треба прийняти пересторогу, дану через приклад буквального Ізраїлю. Його неспроможність прогнати і повністю знищити своїх ворогів, як наказав Бог, була джерелом постійних клопотів, зваблювань, причиною поклоніння ідолам та гріха в Ізраїлі. А те, що сталося з ними, “написане нам на науку”. Наша боротьба проти духовних ворогів повинна закінчитися повним знищенням тілесного розуму і остаточно означатиме також смерть людського тіла.

Боротьба Ізраїлю проти його ворогів може також зображувати умови Тисячоліття. Протягом Тисячолітнього віку світ під проводом Христа та Церкви буде приведений до стану, в якому він буде здатний заволодіти усією землею. Сатана буде зв'язаний на тисячу років. Гріх та прокляття адамової смерті, які залишаються на світі, будуть знищені разом зі всім, що суперечить праведності. Все це становить панування “дужого”, який стільки гнобив світ. Христос, позаобразний Ісус Навин, буде в той час при владі і покаже людині, як викоринити ці грішні речі і остаточно заволодіти землею, Божим Едемом, де кожна людина буде царем, володарем.

Хоча усякий буквальний ізраїльтянин мав бути воїном і мав заволодіти землею ворога, ми не повинні бачити в цьому щось більше, ніж було насправді. Наприклад, піти і захопити землю Ханаан, наказували не ізраїльтяни, а сам Бог, Котрий мав дати їм цей наділ. Також не треба думати, що Бог не знав про справжні інтереси язичницьких народів. Він сказав, що їхнє беззаконня дійшло до крайності. На той час більше не було потрібним продовжувати їхнє життя. Отже, бачимо: в тому, що землю віддано ізраїльтянам у вічне володіння, не було спроби замаху на справедливість. Господь заповідав про це раніше, але, за словами Господа, в той час, коли була дана обітниця, властива пора для її виконання ще не настала: спочатку мав прийти понурий час, коли беззаконня цих народів повинно було проявитися у повній мірі.

БИТВА ДУХОВНОГО ІЗРАЇЛЮ СЬОГОДНІ

Звертаючись до Євангельського віку, бачимо, що духовні ізраїльтяни ведуть велику сутичку. Це – війна проти всього світу. Ніхто ніколи не вів такої могутньої та важливої війни. Але ця сутичка, в якій беруть участь Господь Ісус та Його послідовники, не ведеться гарматами та іншою тілесною зброєю. Сьогодні мільйони людей у великих таборах мріють про знищення один одного. До цього їх заохочують їхні правителі.

Тут і там між ними трапляються християни, котрі дійсно віддали своє серце Богові, але це поодинокі випадки. Переважна більшість у світі визнає, що вона ніколи не зробила жодного кроку посвячення Господу. Однак правителі переконують людей, що вони є Божим народом і воюють за Нього.

На основі Біблії, тільки святі – ті, котрі зробили особливі кроки, накреслені Учителем для Його учнів, – є християнами взагалі. Всі інші, які називають себе християнами, є лише імітацією – “куколем”. Вивчаючи життя святих далеких часів, справжні християни можуть краще зрозуміти для себе розум Бога, волю Бога. З життя Мойсея, Ісуса Навина, пророків та інших вірних минулих віків вони беруть уроки віри, відваги та запалу. Їх навчено, що всі ці біблійні записи дані як образи і настанови для євангельської Церкви, тому вони черпають з них застереження, зміцнення і підбадьорення.

Господній народ не повинен почувати себе занадто сильним і впевненим, а, навпаки, повинен бути дуже покірним і зовсім невмілим – як Ісус Навин. Всі Божі діти повинні усвідомлювати недостатність власних сил. Вони повинні відчувати, що Бог покликав їх до великої праці, і що вони зазнали б повної невдачі, коли б Господь не обдарував їх Своїм благословенням. Вони повинні звертатися до Господа і приймати Його обітницю до доброго та чесного серця, маючи віру, що ці обітниця належать їм, доки вони вірні та віддані Йому. Поводячись так, вони можуть бути сильними, дуже сильними, і відважними.

ЯСКРАВИ ПРИКЛАДИ МИНУЛОГО

Ми вже помітили відвагу нашого Господа Ісуса, коли весь народ був проти Нього. Так само є з усіма Його вірними послідовниками, більшість з яких є бідними у світі, володіють зовсім малим багатством, впливом чи почестями в людей. Справжній Божий народ весь Євангельський вік був покірним класом, але при цьому був дуже сильним та хоробрим. Люди за днів апостолів “пізнали їх, що вони з Ісусом були” і навчились від Нього. Ці учні Ісуса бачили Його готовність покласти Своє життя в Отцівській службі. Вони бачили Його відвагу, коли Він опинився перед лицем найбільш жорстокої смерті, коли сказав: “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?” Так само й для нас, котрі відтоді вирушили за Учителем, побачили дух, який наш дорогий Господь проявляв усякого часу в найбільш суворих та критичних випробуваннях, це стало великим натхненням.

Як правило, вірні весь час були мало знаними у світі. Вони переважно не належали ані до великих, ані до вчених, ані до багатих. У минулому деякі з них могли бути відомими особами, або особами шляхетного роду, але вони були святими Бога і жили за тим світлом, яке мали в той час. Вони були винятками. Ми знаємо також, що багато справжніх святих жило тихим, непомітним життям, однак вони теж жили згідно з усім тим світлом, яке здобули, і ходили з Богом, доки не заснули смертю. Світ переважно ігнорував цих святих Бога, навіть якщо вони не були відверто переслідувані. Ми не можемо знати напевно, хто є цілком відданий і щирий серцем, але можемо бути певні, що “Господь знає тих, хто Його” (2 Тим. 2: 19).

ВІДВАГА В ЦЮ “ГОДИНУ СПОКУСИ”

Звертаючись до наших днів, бачимо, що ніколи не було такого часу, коли б потрібно було більше сили характеру і більше відваги, ніж зараз. Беззаконня всього світу, а особливо так званого християнства, майже досягли краю, і всі нинішні уряди незабаром мають бути зметені, щоб звільнити місце для славного Царства Бога під усіма небесами – славного царювання Царя царів. Усі нинішні церковні системи, що називають себе церквою Христа, вишикувалися на боці неправди і воюють з Правдою та її захисниками. Отже, нам потрібно бути сильними в Господі та в силі Його могутності.

Хто з власними силами вирушає до бою проти укріплень гріха, той, напевно, буде розбитий. Але якщо він іде в силі Господа Саваота і має Божественну вказівку, що йому робити або що казати, той, мабуть, буде відважний. Багато щирих сердець сьогодні шукає Хліб Життя; вони є в'язнями у Вавилоні або зголодніли на “полі” – у світі. Вони потребують нашої підтримки. Наша міць буде випробувана – наше вміння покладатися на Бога та Правду, а також наша відвага в захисті Правди. Ці речі, напевно, підлягатимуть пробі,

бо Вавилон чинитиме опір нашому шляхові. Бог не хоче мати в Царстві нікого, хто б не витримав вірно до кінця. Але намагаймося в покорі врозумляти тих, котрі виступають проти Слова Господа, і шукаймо голодних та спрагнених.

Ми не знаємо, у якій формі прийдуть ті чи інші наші проби та труднощі. Але нам, котрі живемо в цьому “злому дні” і навіть у самому кінці цього дня – у кінцевій “годині спокуси” – обов’язково потрібно буде зодягнутися в повну Божу зброю. Нам потрібно підперезати свої стегна Правдою; нам потрібний шолом спасіння, щоб захистити свій розум, свій інтелект від стріл неправди; нам потрібний панцир праведності; нам потрібний Меч Духа – широкий обосічний Меч; нам потрібні сандалі “готовності Євангелія Миру”. Нам потрібно все це, щоб перемогти ханаанеян у нашій душі і всі навколишні перешкоди.

Озброєні та приготовані таким чином, ми справді можемо вийти “більш ніж переможцями” у великій сутичці, яка з дня на день посилюється. Ми переможемо Тим, Хто “нас поллюбив” і “власною [дорогоцінною] кров’ю набув”. Нехай обітниця Учителя “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі з Мною” буде нашим щоденним натхненням.

R5705 (1915 p.)

СОЛОМОН, ЦАР ІЗРАЇЛЮ

1 ЦАРІВ 1: 1 – 2: 12

ЦАР ДАВИД ПОСТАРІВ – НАД НИМ НАВИС НОВИЙ БУНТ – СОЛОМОН ПОКЛИКАНИЙ НА ТРОН ІЗРАЇЛЮ – ЙОГО ПОМАЗАННЯ НА ЗНАК ГОСПОДНЬОГО ВИБОРУ – СХВАЛЕННЯ НАТОВПУ – ЗНАЧЕННЯ ЙОГО ІМЕНІ – ЙОГО ПРИРОДНІ ПЕРЕВАГИ І ПРИГОТУВАННЯ ДО ПОЧЕСТЕЙ

“Знай Бога, Отця твого, і служи Йому всім серцем та всією душею” (1 Хронік 28: 9).

Цареві Давиду виповнилося сімдесят років. Авесалом, його найстарший син, помер під час бунту незадовго до подій, про які розповідає наша лекція. Наступним найстаршим сином Давида був Адонія, і смерть Авесалома зробила його ймовірним спадкоємцем престолу. На той час він мав років тридцять-сорок. Йоав, віддавна начальник Давидового війська, мабуть, теж мав багато років і збирався йти на відпочинок – але не з причини віку, а тому, що глибоко поранив почуття царя Давида, знехтувавши його наказом не позбавляти життя Авесалома.

Адонія вважав, що настав час проголосити себе царем, особливо тепер, коли йому вдалося

здобути прихильність Йоава, довголітнього начальника війська, а також прихильність одного з відомих священиків. Він наготував гостину, на яку запросив, очевидно, всіх синів царя Давида, окрім Соломона, який, як було добре відомо, був до певної міри улюбленцем свого батька. Гостина відбувалася недалеко від Єрусалима, і все було приготовлене, щоб під час гостини привітати Адонію як царя. Інші особи з товариства мали підтримати ці настрої, і ціла подія мала виглядати всенародною, а не бунтом. Все йшло як заплановано. Однак з Божого провидіння справа дійшла до вух царя Давида, який негайно розпорядився, щоб новий начальник Беная, пророк Натан та священик Садок посадили Соломона на царського білого мула як на знак того, що цар визнає його

своїм наступником. Потім його помазали в ім'я Господа, після чого військо віддало йому честь, і народ цілого Єрусалима почав вигукувати від радості: "Нехай живе цар Соломон!" Далі, за наказом царя Давида, царя Соломона звели на престол і привселюдно коронували.

Адонія, чий план, здавалося, здійсниться, був приголомшений. Те саме відчули всі, котрі були з ним, коли до них дійшов гамір народу, сурми і т.п., а потім вони дізналися, що це коронували Соломона і посадили його на престолі. Адонія, боячись за своє життя, втік, а його прихильники розійшлися. Згодом, однак, Соломон передав слова своєму братові Адонії, обіцяючи мир.

Ось так славно закінчилася громадська кар'єра царя Давида – не на спаді, а на піднесенні – у зрілості його похилого віку, і в тому, що на зміну йому на престолі сів наступник в особі його вибраного сина. До Давида можна було застосувати слова поета: "Він відійшов як ранкова зоря, що не гасне на темному заході і не никне серед хмарного неба. Він просто розчинився у світлі небес."

СОЛОМОН, СИН МИРУ

Прийнято вважати, що Соломонове ім'я означає мудрість; але спершу, на початку воно означало Мирний. Воно було пророцтвом про його чудове життя, в якому не було жодних війн. Соломон був сином Вірсавії після того, як вона стала законною дружиною Давида. Якимсь незрозумілим способом, Господь об'явив Давидові, що Соломон має бути його наступником, і Давид пообіцяв це Вірсавії. Соломон народився в той час, коли Давид майже перестав воювати, і подвійний гріх царя Давида та його розкаяння в ньому, віримо, неабияк утихомирили його та

привели до рівноваги. Його відданість Богу в такій поважній справі, його щира молитва про прощення та усвідомлення миру від Бога зробили царя Давида зовсім іншою людиною. Хоча він і перед тим був вірний Богу, проте зараз став, мабуть, ще більш відданим. Мир, якого він так прагнув і який був ознакою Божественного прощення, очевидно, мав щось спільне з лагідним та вдумливим характером царя Соломона, а також з його іменем. Можливо, це означало, що його народження також свідчило про мир між Богом і його батьками. В усякому випадку, в Соломона ми бачимо зовсім інший характер, ніж в комусь з тих його братів, історії котрих записані. Більше ніж інші він перейняв від свого батька Давида побожну вдачу, за що був високо привілейований і, мабуть, більше обдарований. Чи не пора нам глянути якою мірою інші, а також ми самі, маємо перешкоди або благословення від вдачі та рис характеру, які ми успадкували?

Іншою сприятливою річчю для Соломона, здається, був факт, що його мати не походила з поганської сім'ї, а була ізраїльтянкою, і тому більше ніж інші Давидові дружини прихилилася до Божественних постанов, Закону, поклоніння і т.д. Запис, мабуть, свідчить про те, що цар Давид, роздумуючи про наступника свого трону і зрозумівши на той час, що він не до кінця виконав свої обов'язки перед іншими дітьми, дозволяючи їм рости в неприязних умовах царського палацу, обмислив для себе справу Соломона ще тоді, коли той був молодий, тому залишив його переважно під доглядом матері, а також передав під опіку пророка Натана для навчання. Такий добрий початок в житті, безсумнівно, мав багато спільного з кар'єрою Соломона.

R5701 (1915 p.)

ПОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ

1 ЦАРІВ 8: 22-30

ЩО ЗОБРАЖУВАВ ХРАМ? – ПОДВІЙНИЙ ПОЗАОБРАЗ – ПОСВЯЧЕННЯ – МОЛИТВА ЦАРЯ СОЛОМОНА – ОСОБИСТІСТЬ БОГА – ЙОГО ПОМІШКАННЯ – МІСЦЕ В НЕБІ – "СЛАВА ГОСПОДНЯ НАПОВНИЛА ГОСПОДНІЙ ХРАМ" – ПОЗАОБРАЗ ЦЬОГО

"Мій дім буде названий домом молитви для всіх народів" (Ісаї 56: 7).

Цар Соломон, повний пошани до Господа, запалу до Нього, захоплений Божественною обітницею, що наступник царя Давида повинен збудувати Дім для Господа, Храм, для якого

Давид роками збирав гроші і цінні речі, одразу присвячує цій справі свою увагу. На четвертому році царювання Соломона приготування набули такого розмаху, що почато будівництво. Через сім з половиною років описані в нашій лекції сцени були втілені в життя – Храм був готовий

до посвячення. Як не дивно, але його посвячення відбулося за місяць до повного завершення. Напевно, у цьому містилася якась важлива образна лекція, яку ми одного дня зможемо зрозуміти більш повно.

Храм, збудований з білого мармуру, мабуть, був дуже показною будівлею, хоча й не такою величною. У ньому був тільки один поверх, але його розташування на вершині гори, напевно, надавало йому домінуючого вигляду, а сяючі, білосніжні стіни гордо височіли над довколишнім краєвидом. Та ми зацікавлені Храмом Соломона більше, ніж будь-якою іншою будівлею, бо він мав і образне, і буквальне значення. Зауважмо згадку апостола про нього і твердження, що виконання образу є у Божому святому народі – Церкві. Читаємо: “Чи не знаєте ви, що ви Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?” “Бо ви храм Бога Живого, як Бог прорік: Поселюсь серед них і ходитиму, і буду їм Богом, а вони будуть народом Моїм!” (1 Кор. 3: 16; 2 Кор. 6: 16).

ПРИГОТУВАННЯ ЖИВИХ КАМЕНІВ

В образі, який апостол представляє нашій увазі, Церква більше відповідає Намету, аніж Храмові. Бог був з дітьми Ізраїлю відтоді, як вони увійшли в угоду з Ним і аж до часу, коли Соломон посвятив Храм, про що свідчила Його присутність через світло Шекіна в Свята Святих Намету. Так само є з нами, християнами, сьогодні: відколи ми стали синами Бога – від часу нашого посвячення, виправдання, освячення і зачаття Святим Духом – наші тіла є наметами, тимчасовими помешканнями Божого Святого Духа. Його Дух у нас спочатку представлений впливом, який дає зачаття і який ми отримуємо на початку нашого нового існування як Нових Створінь в Ісусі Христі. Це світло, тобто святе освічення, поступово пронизує нас і щораз більше наповнює світлом знання про славу Бога. Намет, у певному значенні слова, був храмом – у тому значенні, що будь-яке місце, де перебуває Бог, можна властиво назвати храмом, святим місцем. Але, як зазначалося, краще думати про наше плотське тіло як про намет Бога – як про Його тимчасове помешкання. У повнішому значенні в майбутньому прийде велике перенесення. Господні святі будуть перемінені з плоті в дух силою Першого Воскресіння і ще більш досконало будуть представлені чудовим Храмом, який збудував Соломон.

Але є ще гарніша думка, представлена нашої увазі св. Петром. Він каже, що різні члени Церкви Христа – святі – є живими каменями, що знаходяться в процесі обтісування і полірування, готуючись приєднатися до всіх інших в одному величному, славному Храмі Бога за завісою (1 Петр. 2: 5, 9). Хто не витримає обтісування та полірування, той буде визнаний непридатним для славного Храму.

Згромадження цих живих каменів за завісою відбудеться Силою Воскресіння, чудово проілюстрованою зведенням Храму Соломона, про який читаємо, що його камені були приготовані в каменоломні і в кінці зведені для будівництва Храму, а також настільки досконало сформовані та підігнані для свого місця, що були укладені без стуку молотка – без потреби додаткового підтісування або іншої трудомісткої праці під час зведення. Так само, каже св. Павло, Церква є майстерним витвором Бога (Еф. 2: 10). І Його праця буде так майстерно завершена, що не буде жодної потреби в доопрацюванні або переробці за завісою.

Саме такий погляд є особливо цікавим і корисним для Господнього народу. Хто з нього може збагнути, що він був покликаний Богом до цього високого поклику, до членства в Храмі, той, відповідно, може цілковито збагнути потребу у випробуваннях та труднощах життя, які формують його і прилаштовують до небесної слави, честі та безсмертя. Це і є те “усе”, що допомагає на добре тим, хто любить Бога, готуючи їх до духовних благословень та служби майбутнього (Рим. 8: 28).

ПРАЦЯ ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ

Коли ми думаємо про Церкву як про Храм у процесі будівництва, це наводить на думку, що в майбутньому передбачається певна праця. Нащо будувати Храм і потім його не використовувати? Різні помилки минулого принесли нам шкідливі наслідки: наприклад, переконання, що тільки Церква спасеться, а вся решта людства пропаде; а також, що в другому приході Христа світ має бути спалений, а Божественний План безславно припиниться. При такому підході будова Церкви як великого Храму була би даремною, оскільки не було б нікого, кого б вона мала благословити.

Однак в міру того, як відчиняються очі нашого розуміння, ми починаємо бачити в Божественному плані красу та порядок. При другому приході Христа Божий план не завершиться, а, наскільки

це стосується світу, тільки почнеться. В одному образі Церква буде Царським Священством, щоб благословити всі племена землі (Гал. 3: 29), а в іншому – великим Храмом, через який весь світ людства матиме доступ до Бога і повернеться до гармонії з Ним. Таким чином, ця прославлена Церква, Храм, остаточно буде Домом Молитви для всіх людей, всіх народів – щоб люди молилися не до будинку, а щоб наблизилися до Бога через прославлену Церкву, в якій буде показана Його присутність, а Його милість буде доступною для всіх. З такого погляду Храм з його славою Шекіна представляв Церкву в славі майбутнього, разом з Христом; і Бог буде мешкати в ній, і діяти через цю славу Церкву для благословення світу, тобто усіх, хто прославить Бога, звертаючись очима до Його святого Дому.

ПОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ БОГА

Існує важлива думка, пов'язана з посвяченням, яку дехто випускає з уваги. Намет потрібно було посвятити, тобто відокремити для Бога, перш ніж Бог міг визнати його і використати. Схожим чином відбувається зі всім Божим народом: обов'язково, щоб він відкрито і офіційно посвятився Богу та Його службі, перш ніж буде визнаний Ним і наповнений Його Духом. Недостатньо пізнати Його і Господа Ісуса Христа, а також бути переконаним у цих речах – недостатньо навіть знати щось про славу грядущого Віку, об'явлену в Божому Слові. Потрібно також офіційно посвятитися Богу, повністю підкорити свою волю, щоб Бог міг увійти в таких Своїм Святим Духом і, прийнявши їхню жертву, відтепер міг зробити їх Своїми наметами.

Коли Храм був готовий до посвячення, Соломон представив його Богу з молитвою, яка є основою нашої нинішньої лекції. Ця молитва

є чудовою в своїй простоті і свідчить, що цар Соломон усвідомлював велику правду: Бог є особою, помешкання Його – в небі, а не повсюди. Це свідчить нам, що цар повністю розумів: Храм, який він зробив, як і попередній Намет, лише представляє Божу силу і благодать між Його народом. Ця присутність Храму свідчила про те, що є грішники, котрі потребують поєднання з допомогою його уряджень, що потрібна милість і прощення, що обов'язково є молитва до Бога. “Ти почуєш із небес, із місця постійного пробування Свого, і простиш”. Так само під час Тисячоліття весь світ буде мати нагоду наблизилися до Бога через Його великий Храм, у якому Ісус є Наріжним Каменем, а Церква – живими каменями під Його головуванням. І Бог почує молитви, принесені належним чином, та пробачить гріхи людей. Як наслідок, праця реституції попрямує до свого величного завершення.

Як Соломон посвятив Храм, так Церква Христа буде посвячена, офіційно представлена Отцю. Це зробить великий позаобразний Соломон – Господь Ісус Христос – представляючи нас усіх як Своїх членів, як Храм, який є Його Тілом, зведеним на Третій день, – в третьому тисячолітньому дні від часу Його смерті, на зорінні Великого Сабату (Ів. 2: 19-22). У результаті посвячення, слава Господа наповнить Дім. Той факт, що образний Храм наповнився славою Господа перед тим, як він був повністю завершений, мабуть, означає, що в теперішньому часі буде певний прояв Божої милості до Його Церкви у прославленні, доки праця будівництва ще повністю не закінчена. Однак важко коментувати пророцтво до його виконання. Нам треба чекати, щоб побачити здійснення цієї риси. “Бог незбагненим нам шляхом вершить дива Свої”.

R5713 (1915 p.)

“ПРОСИ, ЩО Я МАЮ ДАТИ ТОБІ”

1 ЦАРІВ 3: 4-15

ЧИМ Є СНИ? – КОЛИ ДО НИХ ТРЕБА ПРИСЛУХАТИСЬ? – СОН СОЛОМОНА – ВІДОБРАЖЕННЯ СТАНУ ЙОГО СЕРЦЯ – УСВІДОМЛЕННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ – ЙОГО ПОКОРА – ЙОГО ПРОХАННЯ, ЙОГО ВИБІР – БОЖЕ СХВАЛЕННЯ І ЩАСЛИВІ НАСЛІДКИ

*“Страх Господній – початок премудрості”
(Приповісті 9: 10).*

Ніщо не свідчить про те, що Соломон став дуже зарозумілим, пишним, хоча, треба сказати, він міг би стати надзвичайною людиною,

коли б велика мудрість, почесні та багатство не вплинули на ту простодушність, з якою він звернувся до Господа уві сні (згаданому в нашій лекції) і яка дає чудову можливість глянути на справжній характер Соломона. Між іншим,

для кожного чоловіка і жінки це вартісна річ, особливо на початку життя або ж при започаткуванні якоїсь справи і в залежності від того, наскільки ця справа серйозна чи важка і чи вона має безпосередній стосунок до Бога та Його Слова.

Соломон розпочав своє царювання, влаштувавши урочисту гостину для деякого з друзів та знатних осіб свого царства. Обраним місцем був Гібеон. В оповіданні сказано про складення тисячі цілопалень Господу. Це не означає, що тисяча тварин була спалена. Очевидно, що спаленими як жертвоприношення для Господа були тільки деякі частини з них, перш за все лій, тоді як інші, придатні для їжі, приготували для гостини. В той час їли менше м'яса, ніж зараз, хіба що з нагоди таких гостин. Треба визнати розсудливість такого спільного визнання Бога та царя, якого Він настановив. Також гостина для народу образно свідчила про добру волю царя і його бажання зробити своє царювання повним достатку, благословення, радості та підтримки для всіх. Ізраїльтяни визнали Боже-ственне провадження справи і зрозуміли, що всі речі потрібно робити з наміром отримати похвалу від Бога.

ЧИ СНИ ВАЖЛИВІ?

Під час гостини, що тривала, мабуть, кілька днів, Соломон мав дивний сон, який тут описано. Немає сумніву, що це був надприродний сон. Схожим чином Бог об'являвся в древні часи також іншим і особливо Своему народу Ізраїлю, котрий, за участю Мойсея, увійшов з Ним в особливі стосунки угоди біля гори Сінай. Проте Він не перебував у таких відносинах з іншими народами, котрі, як читаємо, були чужоземними, чужинцями, вигнанцями – не були з Ним в угоді.

Хоча християнська Церква перебуває в особливих стосунках з Богом – набагато тісніших, ніж були юдеї під їхнім Законом, однак не треба думати, що всі сні, які можуть мати навіть посвячені християни, треба вважати натхненими. Цілком очевидно, що більшість наших снів є лише блуканням думок під час неміцного сну. Те, що Бог менше спілкується з Духовним Ізраїлем через сні, не означає, що Він менше цікавиться його справами. Ні, Він подбав про їхнє керівництво іншим шляхом – у Біблії. Крім того, ми дізнаємося: Він хоче, щоб ми ходили вірою, а не видінням, щоб розуміли: вести нас

весь час з допомогою снів означало би перешкоджати нам ходити вірою.

Св. Павло дає нам ключ до цієї справи, кажучи, що Божого Слова достатньо, “щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова” (2 Тим. 3: 16, 17). Але ніщо не заважає Богу вживати сні як засоби повчання для Його духовних дітей, якщо знайдеться колись слухна причина. Багато Господніх дітей так чи інакше мало досвід таких корисних снів, які давали їм потрібні ради або підказки. Проте є лише один надійний спосіб сприймання снів, а саме, пояснювати їх у повній згоді зі Святим Письмом. Апостол твердить, що коли б якийсь ангел звіщав нам інше Євангеліє, його треба відкинути. Так само, коли б сон пропонував нам інше Євангеліє, його треба відкинути. Боже-ственне Слово має бути великим амулетом, тестом, критерієм християнина у всьому.

МУДРИЙ ВИБІР СОЛОМОНА

Уві сні Господь з'явився Соломону і сказав: “Проси, що Я маю дати тобі”. Так само Бог питає всіх, котрі стали Його дітьми. Він хоче для них добра, але Він хоче також, щоб вони збагнули свої потреби і зверталися з проханнями. Апостол радить дещо в цьому напрямку, кажучи: “Якщо кому з вас [християн] не стачає мудрості, нехай просить від Бога, що всім дає просто”. Відповідь Соломона у сні показує нам чудову простоту характеру молодого вельможі, який щойно зійшов на престол. Він згадує Божу милість до свого батька Давида, кажучи, що цар Давид отримував її настільки, наскільки вірно ходив із Богом у праведності серця. Він також виражає вдячність за те, що Бог привів його самого на престол як доказ Боже-ственої прихильності до його батька Давида. Далі Соломон каже Богу, що він перед Ним малий, слабкий і не заслуговує на таке високе становище. Зворушений, він каже: “А я – недоросток”. Це нагадує нам слова апостола: “Коли бо я слабкий, тоді я сильний”. У цьому була справжня сила характеру Соломона, тобто він був покірний, охочий вчитися, мов мала дитина, не хвалькуватий, не самовдоволенний, не сліпий до своїх привілеїв та обов'язків.

Розуміючи обов'язки царства, в яких він відчував себе невмілим, він молився: “Дай же Своему рабові серце розумне, щоб судити народ Твій [щоб поводитися з ним справедливо], щоб розрізняти добре від злого, бо хто

потрапить керувати цим великим народом Твоїм?” Чи ж дивно, як читаємо далі, що у сні Господь виявив, що Йому до вподоби таке прохання? “І сказав Бог до нього: «За те, що просив ти цю річ, а не просив для себе днів довгих та багатства, і не просив душ ворогів своїх, а просив собі розуму, щоб уміти судити [бути справедливим], то ось зроблю Я за

словом твоїм, ось Я даю тобі серце мудре та розумне, так що такого, як ти, не було перед тобою й не встане такий, як ти, по тобі. А також те, чого не просив ти, Я даю тобі: і багатство, і славу таку, що такого, як ти, не було перед тобою й не буде нікого серед царів усе життя твоє»”.

R5714 (1915 p.)

“ВИ РАБИ ТОГО, КОГО СЛУХАЄТЕСЬ”

“Ви бо були колись [раніше] темрявою, тепер же ви світло в Господі, поведіться, як діти світла” (Ефесян 5: 8).

Іван, улюблений апостол Ісуса, писав: “Бог є світло, і немає в Нім жодної темряви”. Цей мовний образ пронизує цілу Біблію. Світло скрізь представляє Правду, праведність, тоді як темрява представляє неправду, забобони, гріх. Наш Господь Ісус, перебуваючи в повній згоді з Отцем, був Світлом світу. Для цього Він прийшов у світ. Одним з титулів, які Він взяв, був “Світло для світу” (Ів. 8: 12). Хоча Ісус був у світі, світ Його не пізнав. Люди полюбили темряву більше, ніж світло, бо їхні вчинки були злі.

Апостол Павло пояснює, що темрява світу прямо чи посередньо походить від супротивника. Він каже, що “невіруючим... бог цього віку засліпив розум”. Потім він розповідає нам, чому так є. Сатана робить це, щоб “для них не засяяло світло Євангелії слави Христа, а Він образ Божий”, щоб воно не осяяло їхні серця. Щоб тримати людство подалі від Бога, сатана поставив світло замість темряви і темряву замість світла. Це він робив переважно через добрих людей, котрих так чи інакше використовував як свої знаряддя (про що вони не здогадувалися). Правду кажучи, темрява у світі є дуже великою, натомість світло бачать тільки деякі. Тому апостол молиться за Церкву, щоб очі розуміння братів просвітилися, а це може означати, що навіть очі посвяченого Божого народу ще не є повністю просвічені, відкриті. Він молиться, щоб вони могли збагнути, що то є довжина, ширина, висота і глибина любові Бога, любові Христа, яка перевищує всяке розуміння.

Отже, ми усвідомлюємо, що бачити Бога – бачити Правду, знати глибокі речі від Бога – означає мати величну уяву про Всемогутнього, про Його характер і План. Бачимо, що супротивник намагається тримати нас у темряві, і

що Бог дозволяє це протягом певного часу – дозволяє нецтво, забобони, гріх, темряву, що огортають людство. Та коли хтось дізнається про Спасителя, Якого Бог дав, коли хтось віддає себе в Його руки, вивчає Боже Слово і бореться проти темряви гріха, забобонів та безнадії, його очі відчиняються ще ширше. Коли він це робить, він стає міцніший своїм характером. Отже, боротьба служить добрій цілі. Тому нам треба далі вести добру боротьбу проти гріха та самолюбства.

ПЕРЕНЕСЕННЯ З ТЕМРЯВИ ДО СВІТЛА

Може виникнути питання, яким чином ми переходимо з одного класу до другого, яким чином ми переминюємося з дітей темряви на дітей світла. Свого часу ми були класом темряви. Свого часу ми не знали Бога і неправильно уявляли Його собі – не мали віри. Нас збивав з пуття морок Середньовіччя. Але тепер ми маємо світло. Ніхто з нас ще не має повного світла, але деякі зростають швидше від інших у благодаті, знанні та любові. Після нашого зачаття Духом ми робимо поступ у розвитку плодів Духа; ми переминюємось у розумі і остаточно будемо удосконалені в Першому Воскресінні.

Це перенесення з темряви до світла, отже, досягається до певної міри поступово. Спочатку ми потребували знання – якоїсь міри світла, якогось його проблеску. Тому, якщо нам (тілесним чоловікам та жінкам) пощастило побачити проблиск Божої доброти, в міру логічно оцінити, що таке Правда, а що – фальш, що є розсудливе, а що – безглузде, то нам до такої ж міри пощастило з нашим народженням.

Господь дає зрозуміти, що не всі є покликані, не всі є притягнені (Ів. 6: 37, 44; 1 Кор. 1: 26-29). Якщо ми здобули якусь міру світла до того, як посвятилися Богу через Христа, то це свідчить, що нам сприяли обставини: до нас

були прихильні обставини нашого народження або обставини життя. Під цими сприятливими впливами наші очі відкрилися, і ми проявили більшу готовність пожертвувати все, щоб збути світло.

Та якщо ми не є в добромому стані, то, здобувши трохи світла, ми визнаємо за краще вернутися в темряву замість ходити у світлі і мати труднощі та випробування за вірність світлу. Щоб бути гідним мати більше світла, ми повинні мати характер, який піде за світлом, якщо буде його бачити. “Коли хоче хто йти вслід за Мною [бути Моїм учнем], – каже Вчитель, – хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною” – віддасть свою волю, зречеться себе, помре для себе і віддасться цілковито в руки Господа.

“ДІТИ СВІТЛА” МАЮТЬ БУТИ ВИПРОБУВАНІ

Для тих, котрі бачать тільки тьмяно, це – складний договір. Але ті, котрі люблять праведність і відверто ненавидять беззаконня, підуть за світлом за всяку ціну. Господь ласкавий до них, тож коли вони посвячуються Йому, на Його умовах, Він дає їм зачаття від Святого Духа. Це початок нового імпульсу світла, адже тілесна людина не може сприйняти глибоких Божих речей, бо їх розсуджують духовно. Тільки духовні можуть їх збагнути (1 Кор. 2: 9-14). Апостол продовжує і каже, що ми, Церква, здібні зрозуміти ці речі – глибокі Божі речі – бо ми зачаті від Бога, зачаті як Нові Створіння до нової природи. Ми не розуміємо всіх їх на початку, але вони відкриваються нам щораз більше, якщо ми робимо поступ на вузькому шляху. Це духовне розуміння є дороговказним світлом, яке додає ентузіазму, надихає до праведності. Ось так ми стаємо дітьми світла.

Після того, як ми стали дітьми світла, ми повинні перейти крізь випробування. Господь Ісус каже, що коли ми хочемо бути вірними світлу, ми повинні дозволяти нашому світлу світити, щоб звіщати чесноти нашого Отця, що на небі. Він перестерігає нас, що багато хто не оцінить наші добрі вчинки, а наговорюватиме на нас всіляку неправду заради Його імені. Він запевняє нас, що сини темряви ненавидять синів світла, і одночасно заохочує, щоб у цих випробуваннях ми “раділи та веселилися, нагорода бо наша велика на небесах”. Такими є почуття

дітей світла, і вони будуть радіти навіть у випробуваннях та горі. Якщо вони дозволятимуть світлу, Правді, світити, неправда стане явною для тих, хто розуміє правильно і має шляхетне серце. Сини темряви, неправди, будуть злитися на нас, бо ми викриваємо неправду, в якій вони загрузнули, і будуть нас переслідувати, як це вони робили з Учителем.

КІНЦЕВА ПРОБА ЦЕРКВИ

Розсудливо сподіватися, що прийде час, коли всі вірні Господу будуть трактовані подібно, як був трактований наш Господь. Справді, цей час вже настає. Кожному з нас варто зодягнутися в усю зброю світла, щоб витримати будь-яке переслідування, що приходить на нас від засліплених послідовників супротивника. При цьому необов’язково, щоб знаряддя сатани були злочинцями та головорізами.

Коли ми оглядаємось назад на перший прихід нашого Господа, ми бачимо, що супротивник найуспішніше використовував проти нашого Господа Ісуса релігійних проводирів, книжників, фарисеїв, учителів юдейського Закону, котрі називали себе Божими людьми і провідниками Його народу. Але “кому віддасте себе за рабів на послух, то ви й раби того, кого слухаетесь”, – каже Господь. Отже, ті, котрі сприяли переслідуванням Учителя, а врешті і Його розп’яттю, були слугами сатани, не дивлячись на те, чиїми слугами вони себе вважали.

Але ми не повинні думати, що за це вони заслужили собі вічні муки. Треба пам’ятати також, що вони були слугами сатани частково через незнання. Як сказав апостол Петро до юдеїв в День П’ятидесятниці: “Знаю, що вчинили ви це з невідомості, як і ваші начальники”. Св. Павло також дає свідоцтво про цей факт, кажучи: “Коли б бо пізнали були, то не розп’яли б вони Господа слави”. Вони робили так, бо були сліпими слугами сатани, хоча, коли б їхні серця були щирими та покірними, вони побачили б, як побачив вірний “останок” Ізраїлю – “справді ізраїльтяни”. Юдеї, які розп’яли Ісуса, потрапили за це в жахливий час горя, але вже скоро, віримо, вони “будуть дивитись [очима віри] на Того, Кого прокололи, і будуть за Ним голосити, як голоситься за одинцем”; і Бог “вилле [на них] Духа милості та молитви” (Зах. 12: 10).

Сьогодні, можливо, також є справді добрі люди, які є слугами сатани і не знають про

це. Але якщо хтось знає і далі робить такі погані вчинки, то йому, мабуть, доведеться за це серйозно відповідати. Тільки Бог знає вину кожного. Їхнє прозріння вже недалеко, і велике збентеження буде на лиці кожного, хто через

власну невірність став знаряддям супротивника, переслідуючи, обмовляючи і роблячи кривду справжнім Божим дітям, які вірно проповідували Правду, що є в Ісусі Христі.

R5718 (1915 p.)

НАЙМУДРІШИЙ ЦАР, ВВЕДЕНИЙ В ОМАНУ

1 ЦАРІВ 12: 1-24

НАЙМУДРІШИЙ ЦАР ІЗРАЇЛЮ СТАВСЯ НАЙБІЛЬШ НЕДОУМКУВАТИМ – НЕВДОВОЛЕННЯ ЛЮДЕЙ – ЧЕСТЬ ДЛЯ ЄРУСАЛИМА КОШТОМ НАРОДУ – СИН ЦАРЯ СОЛОМОНА І НАСТУПНИК – ПОВСТАННЯ ДЕСЯТИ ПОКОЛІНЬ – ВОЗЗ'ЄДНАННЯ ЦАРСТВА ПІСЛЯ ВАВИЛОНСЬКОГО ПОЛОНУ

“Перед загибеллю гордість буває, а перед упадком бундючність” (Притчі 16: 18).

Яким би великим не був цар Соломон, однак друга частина його царювання вже не була такою чудовою та гідною похвали, як перша. Хоча за його днів не виникло жодного повстання, однак скрізь відчувалося невдоволення. Цар, заспокоєний величчю свого початкового царювання, почав щораз більше цікавитися тим, що діється в чужих землях, здобув для себе більше дружин і більше клопотів. Багатство народу, в значенні покращення громадського добробуту, насправді було громадським багатством, якого потребували всі люди; але більша увага до особистого збагачення та покровительства при дворі вже не була в інтересах всіх людей, а лише прихильним ставленням до окремих привілейованих груп.

Хоча проти царя Соломона не було жодного бунту, ані протестів – наскільки свідчать записи – проте люди прийшли до висновку, що зміни в царстві вони матимуть тільки за царювання наступника Соломона, його сина Рехав'ама. Найбільш невдоволеними були десять поколінь. Два покоління, на чийй землі знаходилося столичне місто, були задоволені великим громадським поліпшенням, яке вони отримали. У цьому столичне місто царя Соломона мало привілеї, незрівнянно більші, ніж решта країни. Ізраїльтян з інших поколінь приймали на роботу за порівняно низьку винагороду, і вони відчували, що з ними поводяться несправедливо.

ПОДІЛЕНЕ ЦАРСТВО

Ось чому сходження царя Рехав'ама на престол було сигналом до протесту і вимоги, щоби цар гарантував, що надалі не буде гноблення – вимоги, дуже схожої до тієї, яку висунула

британська громадськість при прийнятті Великої Хартії. Свою вимогу ізраїльтяни висунули під час коронації царя – в той самий час, коли всі покоління мали б спільно визнати свою відданість цареві. Тоді прийшли представники десяти поколінь на чолі з Єрвоамом і сказали: “Твій батько вчинив був тяжким наше ярмо, а ти тепер полегши жорстоку роботу батька свого та тяжке його ярмо, що наклав він був на нас, і ми будемо служити тобі”.

Молодий цар звелів їм відійти і за три дні з'явитися знову. Коли він порадився зі старшими царства, що йому робити, ті відповіли: “Якщо ти сьогодні будеш рабом цьому народові, і будеш служити їм, і відповіси їм, і говоритимеш їм добрі слова, то вони будуть тобі рабами по всі дні”. Така порада не задовольнила молодого царя Рехав'ама, тому він перепитав своїх близьких друзів, молодих людей, з якими виріс. Вони дали протилежну раду, кажучи: “Так скажеш тому народові, що промовляв до тебе, говорячи: Твій батько вчинив був тяжким наше ярмо, а ти дай полегшу нам. Отак скажеш до них: Мій мізинець грубший за стегна мого батька! А тепер: мій батько наклав був на вас тяжке ярмо, а я додам до вашого ярма! Батько мій карав вас бичами, а я каратиму вас скорпіонами!” – батогами зі шматками заліза на кінці.

На думку молодих людей і самого царя Рехав'ама, який з ними погодився, якщо цар поступиться, то покладе початок бунтівним вимогам, які остаточно стануть нестерпними. Отже, на їхню думку, людей треба залякати, треба їм пригрозити. Але десять поколінь під проводом Єрвоама не дали себе залякати. Вони пішли, не бажаючи брати участі в помазанні Рехав'ама на свого царя. Тільки представники

двох поколінь, Юди та Веніамина, залишилися відданими цареві.

Ось так поділилося царство Ізраїлю. Відтоді понад п'ятсот років десять поколінь зберігали за собою назву Царство Ізраїлю, а два покоління називалися Царством Юди – аж до часу повернення з вавилонського полону тих всіх з Ізраїлю, котрі мали повагу до Божественних обітниць.

Після полону назва Ізраїль вживалася, як на самому початку, до всіх дванадцяти поколінь, і так до них зверталися Ісус та апостоли. Назва юдеї вживалася до всіх, котрі перебували в стосунках угоди з Богом. Переважна більшість ніколи не повернулася, а продовжувала жити в різних провінціях Вавилону по всьому світі. Бог полишив тих, які відмовились від обрізання і занедбали віру в Бога, вони стали як і решта поганського світу. Натомість інші, залишаючись відданими Господу і приходячи щороку до Єрусалима на свято, як було наказано в Господньому Слові, далі були знані як члени “дванадцяти поколінь, які в Розпорошенні”. Багато з них пізнали Правду за днів апостолів.

“ПЕРЕД ЗАГИБЛІЮ ГОРДІСТЬ БУВАЄ”

Уроки минулого мають цінність сьогодні. Гордість далі є провідним принципом у світі, який наробив багато лиха. Багаті та владні завжди боялися бідних, тому майже всі благословення в житті, які ці останні здобули для себе, вони здобули після суворих домагань та погроз. Зовсім мало благословень прийшло добровільно. Але ми не настільки мудрі, щоб казати, що по-світськи розсудливі завжди помилялися, розсуджуючи ці справи.

Це правда, що бідні та менш привілейовані схильні висувати бездумні вимоги, але хто скаже, чи більша довіра до них з боку багатих не була би загальною на користь? Хто скаже, чи світ не зробив би більшого поступу, коли б виявив більше довіри до нас і більше готовності проявити хоча б об'єктивну справедливість до них та дати їм більшу частку в плодах життя?

Відповідь царя Рехав'ама десятком поколінням нагадує нам теперішнє відношення багатьох відомих та багатих до людей. Вони вважають, що інші повинні працювати на них і що визнавати права людей за прикладом Золотого Правила означає виглядати боягузом,

і що це веде до згубних вимог, які абсолютно неможливо виконати.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ В ЯКОСТІ ЗОЛОТОГО ПРАВИЛА

Всі погодяться, що старші порадили царю Рехав'аму добре, нагадуючи, що правитель має бути слугою свого народу, що коли він робитиме це вірно, його царство буде міцним, а народ – благословенним. Їхня порада зводилася до нагадування, що цар повинен дотримуватися Золотого Правилу – він має робити для свого народу і для них те, чого бажав би й собі від них при зміні ролей.

Золоте Правило, яке виклав великий Голова Християнства, знехтували та занехаяли як нездійсненне. Але ми вважаємо, що його навіть не пробували виконувати. Ті, котрі є при владі, завжди боялися довіряти Золотому Правилу у своїх стосунках з людьми. Політичні партії, які голосно відстоюють щось на зразок Золотого Правилу, раз за разом дістаються до влади з єдиною метою – відмовитись від вживання згаданого правилу, коли для цього з'явиться можливість, переконуючи, що нові умови, які виникли, роблять таку річ неможливою.

Однак незабаром Золоте Правило пройде випробування в цілому світі і продемонструє, що воно є єдиним правилом, яке може на постійній основі гарантувати людське щастя. Обітниця Біблії говорить нам, що Царство Месії дасть світу примусовий урок Золотого Правилу впродовж тисячі років. Господь через пророків, апостолів та самого Ісуса свідчить про успіх Золотого Правилу, кажучи, що воно принесе вічну праведність, мир, радість, благословення і що Божа милість буде на тих, котрі підпорядкуються Його Законом, даючи їм остаточне визволення від гріха, хвороб, болю, смерті і приводячи весь світ людства до славної людської досконалості, при цьому знищивши тих, хто відмовиться керуватися Золотим Правилу.

Наслідком буде славний стан, який Бог на початку запропонував батькові Адаму, але який він знехтував і загубив через неслухняність. Покарання смерті для Адама та його роду, яке принесло всі наші хвороби, болі та смерть, було компенсовано жертвою Відкупителя, Справедливого за несправедливих, тому наслідком має бути вже згаданий порядок славного Царства.

R5722 (1915 p.)

КЛАС, ВШАНОВАНИЙ ГОСПОДОМ

“Я шаную тих, хто шанує Мене”

(1 Самуїлова 2: 30).

Слова нашого вірша пов'язані з історією про Ілія та його сім'ю. Ілій був Божим представником у дуже особливому значенні: він був священиком та суддею Ізраїлю. Сини Ілія також були священиками, проте вони були вкрай нікчемними у своїй поведінці, жили аморально, прихилялись до несправедливості, використовували власне становище і становище батька, щоб ламати засади праведності.

Господь докорив Ілії за те, що він не пильнував за своїми синами і не перешкодив їм робити речі, які були несправедливими, неправедними, суперечили Божій волі і були зневажливими як для Його Справи, так і для їхнього становища священиків. Слова докору були сказані Ілії через хлопчину Самуїла, як свідчення того, що Бог думає про це, а також щоб показати, що почесні, дані йому та його сім'ї, будуть забрані. Господній погляд на справу видно зі слів нашого вірша: “Я шаную тих, хто шанує Мене”.

ПРОТИВИТИСЬ ГОРДИМ І ДАВАТИ БЛАГОДАТЬ СМИРЕННИМ

Віriamo, що цей принцип завжди приносить добро. Він, напевно, вшанує тих, хто сьогодні, хто вже зараз шукає почесей для Бога. Хто шукає почесей тільки для себе, той може здобути якісь почесні, може до певної міри звеличитися, але в цьому випадку його звеличення буде не від Господа. У служінні Господній Справі, Господній Правді таких осіб Господь не звеличить. “Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать [милість]”.

Щоб вшанувати Бога, треба пізнавати Його волю і виконувати її від щирого серця, дати Господу першість у всіх наших справах, звіщати Його чесноти. Ніколи не треба думати про себе, про власні почесні. Ми повинні служити згідно з принципами, які Господь підтримує. Шукати слави для Бога – ось властивий шлях для нас, Його дітей, котрі маємо Його благословення. Може здатися немовби наш вірш у певному значенні суперечить словам Господа: “любіть ворогів ваших”. Коли ми починаємо уважно аналізувати цей вірш, ми усвідомлюємо, що хоча Господь говорить, що Він шануватиме

тих, хто шанує Його, і говорить, що “хто шукає Мене, Мене знайде”, однак Він не каже, що зробить кривду тим, хто Його не любить і не шанує. Навпаки, Господній задум настільки всеохоплюючий, що включає “всі покоління землі”. Отже, Бог любить тих, котрі є Його ворогами – любить їх настільки, що подбав про Жертву за них та про їхнє поєднання з Собою. Але Він не шанує Своїх ворогів.

НЕНАВИДІТИ ГРІХ І ЛЮБИТИ ГРІШНИКА

Потрібно визнати, що Бог любить особливо тих, котрі намагаються виконувати Його волю. Хоча нам сказано любити наших ворогів, але це не означає, що ми повинні любити наших ворогів так само, як ми любимо членів Тіла Христа. Різниця в тому, що ми любимо наших ворогів співчутливою любов'ю, тоді як наших братів у Христі ми любимо святою любов'ю, любимо їх як близьку рідню, як приятелів. Гріх не подобається Богу, ані нікому іншому, хто перебуває в єдності з Богом і має Його Дух. Гріх – це потворність, це виродження; він огидний для розуму та Духа Бога. Але Бог має співчутливу любов до грішника і хоче, щоб ми мали таку саму любов до нього, щоб ми були готові робити добро тим, хто кривдить нас, переслідує, хто поводить з нами недоброчинливо. Ми повинні наслідувати Бога.

Богу до вподоби вибрати декого з людської сім'ї, щоб вони були Його послами. Замість того, щоб говорити до людей безпосередньо, Господь промовляє через Своїх представників, Своїх дітей. Йому буде приємно їх вшанувати, зробити Своїми представниками, бо вони намагаються виконувати Його волю, бути відданими Його Слову. Чи міг Бог обрати Своїми послами тих, хто не представляв би Його належними чином? Однозначно, що ні! Ми, Його діти, можемо вже тут збагнути дух Господнього свідоцтва, і нам залишається шанувати Його, звіщати Його чесноти іншим, як шляхом проповідування чистого Послання Правди, так і шляхом зразкового життя, щоб ми могли мати Його благословення зараз, а також велику честь, обіцяну Його вірним у Царстві, яке так близько.

НАШЕ СТАНОВИЩЕ Є ТІЛЬКИ В ХРИСТІ

“Тіло Мені приготував” (Євреїв 10: 5).

Мати Єва займала становище перед Богом лише як частина тіла Адама, бо вона була взята з його боку. Ми вважаємо, це представляє факт, що Церква не має жодного становища перед Богом сама по собі, і щоб вона з'явилася, потрібна була жертва Ісуса, її Господа. Іншими словами, вона з'явилася з Його боку. Другий Адам є Небесним Господом – Первородним з мертвих, Тим, Хто виправдує, Життєдавцем для світу. Під час Євангельського віку Бог вибирає Церкву, щоб вона стала Нареченою Христа, і вона весь цей час перебуває в процесі розвитку. Як Наречену, як Дружину Агнця, її можна вважати другою Євою, і її праця має відбуватися в грядущому віці: праця матері по догляду за родом Адама, зачатим знову через “Господа з неба”, через Другого Адама (1 Кор. 15: 45-47).

Увесь цей образ показує нам, що відповідальність за гріхопадіння була на Адамі. Св. Павло стверджує, що матір Єву зведено і що вона першою провинилася, однак він стверджує також, що гріх увійшов у світ через непослух Адама і що таким чином смерть перейшла на всіх людей, бо “всі згрішили” (Рим. 5: 12). Це показує наслідок (по спадковості) гріхопадіння Адама на його нащадках. Якщо “карою за гріх є смерть”, а гріхом, який приніс смерть, був гріх Адама, а не гріх Єви, то з цього виникає, що викупна ціна відповідає Адаму, а не Єві.

ТІЛО НА ЖЕРТВУ

Коли ми читаємо, “але тіло Мені приготував” на жертву, ми не повинні думати, що йдеться про приготування на жертву Тіла Христа, Церкви. Тіло, приготоване на жертву, було людським тілом Ісуса. Воно було приготоване в тому значенні, що було дане Йому чудесним чином, і було святе, незлобиве, невинне, відлучене від грішників. Тільки Ісусу було приготоване таке тіло. Церква не має такого тіла.

Наш Господь Ісус, Якого Бог призначив Священиком за чином Мелхиседека, у справі

жертвопринесення був позаобразом Аарона, і приніс спочатку Себе, а потім прийняв Своїх учнів, виправдав їх Своєю жертвою і визнав членами, тобто частинами Своєї власної жертви. Відомо, що в образі тільки первосвященик був призначений складати жертвоприношення Дня Поєднання. Жоден інший священик не мав такого права. Тому жодний позаобразний священик, послідовник Христа, не має повноваження приносити себе в жертву.

Єдине, що ми можемо, це представити себе нашому Відкупителю, Котрий нас виправдує – посвячує наше життя до смерті. Він приймає нас, приписує нам Свою заслугу і зараховує до членів Свого плотського Тіла. А тоді, через Свій Святий Дух, через Христа, Бог “викликає в нас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю”, що означає виконання праці самопожертвування до самої смерті. При цьому Церква не є по-жертвована так само як Первосвященик, ані не представлена Отцю в нашому власному імені. Отець має справу лише із Заступником, і ми є прийняті тільки тому, що є Його.

Все це показано через жертвоприношення в образному Дні Поєднання. Первосвященик спочатку приносив у жертву тельця, як свою власну жертву, що представляла його самого. Тоді первосвященик, а не священики, приносив Господнього козла – одного козла, а не багатьох. Цей козел принесений не як жертва священиків, а як жертва первосвященика. Так само в позаобразі. Наше посвячення Отець приймає тільки через заслугу Ісуса, приписану нам як Його членам, коли Він приймає нас як частину Свого власного тіла.

Це те, що стосується відповіді на запитання. Ми не можемо викласти цю річ ясніше, ніж пояснили вже; це докладно те ж саме, що намагались сказати на вказану тему у “Викладах Святого Письма” та “The Watch Tower”. Заохочуємо молитися, щоб розум Христа був зрозумілий і щоб ви отримали благословення.

R5719 (1915 p.)

ГРІХ САМОВПЕВНЕНОСТІ

*“Огида для Господа всякий бундючний”
(Приказки Соломона 16: 5).*

Гордість – це, мабуть, надмір самоповаги

або самовдоволення, а також їх надужиття. Кожен повинен розважливо оцінювати себе, щоб дізнатись, які здібності він має насправді,

і не бути недбалим у їх використанні. Почуття, яке веде когось до думки, що він не має жодної здібності, коли насправді він має, є шкідливим різновидом покори – надмірною покорою. А ще, звичайно, є різні таланти: деякі мають їх більше і мають кращі таланти від інших. Ці таланти треба належно сприймати і цінувати, але вони не повинні бути предметом гордості.

Дехто вживає слово гордість неправильно. Такі особи кажуть: “Я пишаюся своєю сім’єю”, – тоді як насправді вони мають на увазі: “Я радію своєю сім’єю” або “Я дуже задоволений своєю сім’єю – радий, що моя сім’я є такою, якою є”. Надмірне упередження, яке сприймає усіяку річ, зроблену однією сім’єю або одним приятелем, і нехтує усім, що зробила інша сім’я або приятелі, було би злом. Немає виправдання для гордості і особливо для самовдоволення. Загалом причиною цього є необізнаність, хоча, звичайно, необізнаність заслуговує на більше прощення.

Але гордість, згадана в нашому вірші, не виникає з необізнаності. Мова йде про надто високу самооцінку. Усіляка така гордість, каже Господь, є огидою в Його очах. Річ не тільки у тому, що Бог її не любить, а у тому, що має бути причина, чому Він відчуває до неї відразу. Жодне створіння не має істинної причини для гордості. Як запитує апостол: “Що ти маєш, чого б ти не взяв [від Господа]?”. Ми не маємо абсолютно нічого. Коли б ми мали десять талантів замість одного, ми б і так не мали чим гордитися, бо ми не створили ці таланти. Навпаки, вони були нам дані. Але виставляти таланти напоказ або хизуватися ними – значить показувати, що ми вважаємо їх своїми власними і горді від того, що вони наші.

Жодна людина не має права гордитися тим, що вона отримала від іншого. У цьому вона – боржник; їй дали і не більше. У випадку людства ми все отримуємо з милості Отця. Всі благословення в житті – земні та духовні – є божественним постачанням для нас. Якщо ми маємо багато таких благословень, то це, як і раніше, не привід для гордості.

Гордість має на увазі самовпевненість. У Святому Письмі сатана представлений як той, що хотів мати можливість показати свою мудрість, свої здібності. Він був переконаний, що на щось здатний, не розумів: все, що отримав,

прийшло від Бога, і той, хто здобув благословення, не більший від самого Джерела Благословення. Він не зрозумів, що його мудрість і можливості поступалися Божим. Сатана став правопорушником.

Можемо бути впевнені, що коли Господній народ плекає пиху серця, то в Божих очах це ознака, що з ним не все гаразд. Ще до того, як вони стали Господнім народом, Він попередив, що з пихатим серцем вони не будуть прийняті до Його сім’ї, не отримають зачаття Святим Духом. Покора обов’язкова для всіх, хто хоче бути в Господній сім’ї. “Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив” (1 Петр. 5: 6; Мт. 23: 12).

ГОРДІСТЬ ВЕДЕ ДО ЗНИЩЕННЯ

У світі панує дух гордості. Хтось пишається своїми предками, хтось пишається своїми талантами і т.п. Було б недобре, коли би Бог благословив тих, хто не має почуття вдячності за отримані божественні благословення. По суті, Час Горя, який прийшов, є наслідком гордості. Очевидно, що всі люди горді.

Ми, мабуть, не можемо судити серця, але ми знаємо людську поведінку – почуття самовдоволення. Кожний народ вважає, що він має найкращі таланти, найкращу зброю і т.д.. Власне, це почуття самовпевненості довело народи до теперішнього конфлікту. Деякі з них переконано говорять, що Господь на їхньому боці. Вони думають, що Господь завжди був прихильним до них, що вони такі добрі і такі великі, що Господь не може не допомогти їм перемогти, і з такими ілюзіями вони вплутались у цю велику війну.

Стосовно великої війни і всіх лих, які вона потягне за собою, Святе Письмо каже: “І стануть всі пишні та кожен, хто чинить безбожне, соломою, і спалить їх день той, який наступає, говорить Господь Саваот, Який не позоставить їм кореня, ані галузки” (Мал. 4: 1). Гордість веде до всякого роду надуживань. Доки не закінчиться Тисячоліття, Бог буде пильнувати, щоб на всій землі не позоставилося і кореня гордості. Тому в кінці Тисячоліття між мешканцями землі вже не буде гордості, а буде визнання Бога і того, що Він зробив для людства. Буде дух вдячності, доброзичливості, який, віримо, є в Небі.

“ГОДИНА СПОКУСИ”

“І як ти зберіг слово терпіння Мого, то і Я збережу тебе від години спокуси, яка має прийти на весь світ, щоб випробувати тих, які живуть на землі”
(Об’явлення 3: 10, Держ.).

Слова нашого Господа, адресовані “до Ангола Церкви в Філадельфії”, виконались, як ми знаємо, в період, який завершився приблизно в той час, коли почалися Жнива цього Віку. Не треба думати, що різні епохи, представлені в посланнях до різних Церков, є докладними періодами часу, які почалися в конкретний момент і закінчилися в конкретний момент. Радше треба вважати, що кожний з них був загальним періодом, і один період захоплював інший. Так і цей період вірності Господньому Слову, про який йдеться в нашому вірші, мабуть, мав певну довжину, так само як Лаодикійський період, в якому ми живемо, займає значний час, але, як ми вважаємо, тепер вже закінчується.

Довгий час до Божого Слова відносилися легковажно. Перехід від убогого розуміння до значно кращого відбувався поступово. Два Божих Свідки, Старий і Новий Заповіт, довгий час зодягнені у волосяницю мертвих мов, поступово зійшли на небо до почесного та владного становища, як це символічно представляє Святе Письмо (Об. 11: 3-12). Тоді скрізь було проголошено, що настав час Другого Приходу Христа. Інколи це називають Рухом Вольфа або Рухом Міллера, бо один був його лідером в одній частині світу, а другий – в іншій. На той час Америка була носієм передової думки у світі. Проголошення Царства Христа було знаменним рухом, про який, віримо, згадує наш Господь у притчі про Десятьох Дівчат, котрі пробудилися і привели до ладу свої світильники. Але це був передчасний сигнал. Наречений не прийшов.

РОЗЧАРУВАННЯ РУХУ МІЛЛЕРА СТАЛО ПЕРЕСІВАННЯМ

Розчарування принесло пересівання між тими, котрі вважали себе народом Бога. Деякі почали ще більше цікавитися Біблією як Божим Словом і не сумнівалися, тоді як інші стали гордовитими та скептичними, заявивши, що Біблія є старою безглуздою книжкою,

і якщо хтось звертає увагу на її пророцтва, то в нього, мабуть, не все добре з головою і т.д. Отож, вони перестали триматись Божого Слова і знехтували його твердження. Переважна більшість знаних учителів полишила обітницю та пророцтва Біблії відносно другого приходу Учителя, хоча ці обітницю та пророцтва були переконливими та численними. Відповідно, люди знали зовсім мало про Біблію. Зрозуміло, що їхня віра не могла бути набагато більшою від знання.

У результаті, діяльність руху Міллера була свого роду розмежуванням між тими, хто тримався Божого Слова з терпеливістю, і тими, хто втратив віру в Його Слово. Наполеглива, терпелива віра справжніх святих Бога, на нашу думку, тут згадується як дотримання “слова терпіння Мого”. Загальна година спокуси, відповідно, мала прийти не на них, а на тих, котрі прийшли після них – на Лаодикійську Церкву. Церква Філадельфії, яка терпеливо перейшла крізь суворе випробування своєї віри, не мала підлягати цій останній пробі.

“Година спокуси” прийшла зараз на нас. Цією годиною спокуси є час жнив. У багатьох відношеннях вона вже випробувала Господній народ і показала, хто вірний Божому Слову, а хто ні. Отже, більшість так званих християн світу – можливо, понад три-четверті – втратила всяку віру в Біблію і потрапила під вплив різних фальшивих та хитрих теорій наших днів – Еволюції, Вищої Критики, Християнської Науки, теософії, спиритизму, Нової Думки і т.п. Вони відпали від віри та відданості Господньому Слову. Вони не здатні стояти в цей “злий день”.

ВТРАТА ВІРИ НА ДЕЯКИЙ ЧАС

Проби цього “злого дня” не закінчуються на Церкві (“Домі Божому”), хоча вони і почалися з неї. Ця година спокуси мала “прийти на весь всесвіт, щоб випробувати мешканців землі”. Спокуса, проба, сягає людей з кожного народу і, перш за все, з усіх частин християнства. У важких випробуваннях, крізь які багато з них пройшло, вони почали сумніватись в існуванні Бога. Вони не можуть собі уявити Бога, Котрий міг би дозволити такі жахливі нещастя,

які вже прийшли, і які, на думку розсудливих людей, ще мають прийти! Не знаючи великого Божого Плану, не розуміючи славного наслідку теперішніх умов – золотої облямівки темної хмари, що нависла над цілим світом, – люди втратять всяке довір'я до Найвищої Влади. Нещасне людство у своїй неосвіченості та сліпоті ще не здобуло світла через Слово Бога, ще не дізналося про грядуще Царство та спосіб, яким воно буде запроваджене, і про ціль та призначення його запровадження.

Отже, теперішня криза є, безумовно, часом великого випробування для всього світу. Багато людей становить номінальну церкву; і в цьому часі проб та потрясінь всі церковні системи цілковито розпадуться на шматки. Вавилон упаде, бо він не може, ані не має права встояти в цьому великому Дні Випробування. Його падіння буде велетенським! На нашу думку, на якийсь короткий час це буде означати загальне зруйнування віри – падіння віри. Таким, мабуть, є зміст пророцтва: “Бо повстане Господь, немов на горі Перацім; затремтить Він у гніві, немов у долині в Гів’оні, щоб Свій чин учинити, предивний Свій чин, щоб зробити роботу Свою, незвичайну роботу Свою!” (Іс. 28: 21). Хто цього не зрозумів, хто не прислухався до Слова, той збентежиться до краю.

ЦЕРКВА ФІЛАДЕЛЬФІЇ ЗБЕРЕЖЕНА

Щодо філадельфійського стану Церкви та її урятування від години спокуси, ми думаємо, Господь, мабуть, мав на увазі, що дехто з Церкви тієї епохи житиме і в теперішньому

періоді, але не підлягатиме особливим пробам цієї години. Наприклад, пригадується один дуже приємний пан, котрому на той час, про який ми збираємося говорити, було приблизно дев’яносто років. Він був пастором однієї з церков, прийняв з великою радістю Теперішню Правду і говорив її з великим запалом. У своєму домі, а також у церкві, якій прислужувався, він зіткнувся з такою опозицією що, здається, не міг покладатися на власне судження. Він казав так: “Мені вже дев’яносто років. Я не можу покластися на надійність свого розуму. Навіть коли я йду вулицею, потребую, щоб мене взяли під руку, або щоб я взяв когось, щоб не заблукати. Якщо така Господня воля, я готовий стерпіти будь-яке протистояння. Але я не впевнений.”

Ми часто думали про цього старшого пана як про можливого представника великого класу, і ми дуже співчуваємо, що він не зміг зайняти потрібного становища і не вийшов з Вавилону. Але вірш, який розглядаємо, підбадьорив наш розум відносно нього та йому подібних. Очевидно, вони засвідчили відданість Господньому Слову та вірність у міру своєї спроможності зрозуміти речі. Мабуть, жоден з них, перейшовши у жнивний час, не буде вважатися таким, що перебуває у цьому жнивному періоді часу. Ми, звичайно, не певні цього. Ми лише знаємо, що Господь обіцяв тим, котрі належать до періоду Філадельфії, уникнення проб, які приходять зараз на Лаодикійську пору Церкви та світу.

R5718 (1915 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.